

Випуск № 3 (1 травня)

Вінниця – 2015 р.

Передмова

Любий читачу, збірка, яку ти зараз читаєш, видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». В збірку вміщено 16 казок найрізноманітнішої тематики (по 8 казок з кожного проекту). Серед них є як авторські, так і народні казки.

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

Проект «Дерево казок»

(<https://derevo-kazok.org>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

derevokazok@gmail.com – адреса ел. пошти.

Приєднуйтеся до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

Ми Вконтакті: http://vk.com/derevo_kazok

Проект «Казка»

(<http://kazka.in>)

Даний ресурс створений з метою збору всіх казок, що написані українською мовою або перекладені на неї. Ми, колектив сайту «Казка», постійно розшукуємо казки, ми відкриті для спілкування. Ми збираємо як народні, так і авторські казки. Особливо приємно знайомитись з сучасними авторами даного виду мистецтва.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Ми в Twitter: <http://twitter.com/Kazkain>

Засновник проекту – *Тарас Амброз*.

Зміст

Дід Іван та його звірята.....	3
Лисиця та лелека.....	5
Гірська пригода курчат: знайомство з динозавриком (Сучасна казка).....	6
Володар із володарів	9
Карпатська мандрівка курчат: шість найвищих вершин	10
Дівчинка та ромашка	17
Карпатські подарунки діда Івана на Свято Миколая.....	17
Їжак і сонце	20
Новорічна вечірка у діда Івана	21
Добре слово	25
Казка з Карпат про супер-силу.....	26
Зелена змія	29
Як лисичка і два гусі весну зустрічали.....	36
Діва Малейн.....	38
Звідки взялася поліція у Музичному лісі?	41
Летюча скриня.....	44

Дід Іван та його звірята

У високих горах Карпатах, поміж густих лісів жив собі дід Іван. Добряк такий, що ще світ не бачив. Ніхто не міг і слова поганого сказати про нього. Подорожньому підкаже дорогу, втомленому дасть прихисток для відпочинку, спраглому подасть горня джерельної води, голодного пригостить смачною кашею. Добра слава про діда прокотилася по усіх усяодах.

Якось повз дідову хатинку проїжджали два розбійники. Вже вечоріло і вони втомлені після довгої цілоденної дороги захотіли знайти собі місце для ночівлі. І вони вже не раз чули про доброго діда. То й зайшли самі до хати, сіли за стіл і старший гукнув: “Ану, діду, насип нам каші, і швидко, бо здалека ми їдемо!”

“А звідки ж ви будете?”, запитав дід уважно роздивляючись непроханих гостей. “Ох, діду, ти там і не бував, звідки ми приїхали”, хихикнув молодший розбійник. “А чому ж ви вирішили, що я буду вас годувати?”, запитав дід, здивувавши розбишак, які чекали від доброго дідка покори і негайного виконання наказів. Розізлились вони не на жарт: “Та ти не зрозумів, діду, з ким маєш справу! Ми найсильніші розбійники у Карпатах!”

Помовчав дід хвилинку і каже: “То в чому ж ваша сила? Прийшли у мій дім і вимагаєте пошани? А що ж ви дорого зробили для людей? І мене господаря не хочете шанувати!”

У молодого розбійника терпець урвався, бо він був дуже сварливим і злісним. “Ех, діду, викладай свої скарби і погодуй нас, то ми тоді тобі нічого поганого не зробимо!”, голосно крикнув він. “Е, ні, хлопці”, спокійненько так дід промовив, “Ви будете першими гістьми, яких я попрошу покинути мою хатину. Дуже ви нечемні”.

І перш, ніж встигли розбійники підскочити, наш дідусь однією рукою одного, а іншою другого схопив і викинув на подвір'я. Ох і втікали розбійники, аж курява за ними стелилася. Ніколи розбишаки ще не зустрічали такого сильного чоловіка, яким виявився наш дід.

Ще замолоду він мав незвичайну силу і добре тренувався, часто ходив у гори. Як дрова закінчувалися, то закидав сокиру на плече і йшов сухе дерево рубати. Як грибна пора наставала, то він першим повертався з повним кошиком грибів. Але ніколи цим не хизувався, що має велику силу і навіть може однією рукою молоду смереку пригинати до землі.

Від того, що дід любив свіже повітря, купався у річці, робив короткі пробіжки та зарядку, він ніколи не хворів і мав силу, як 10 звичайних чоловіків.

Але після цього несподіваного візиту, якось засумував дід Іван. Подивився на свою гарну, чистеньку і затишну хатину. Обійшов подвір'я. Гарно так, але якось пусто. Бо жив дід Іван сам. Замолоду він подався у довгу мандрівку і лише рік тому повернувся на батьківську землю.

“Хоч би зранку мене хто розбудив”, подумав він собі, “Треба півника на господарці завести”. Пішов на базар наш дід і вибрав найкращого півника-когутика.

Вже хотів повертатися, але подивився на півня, а він так схилив голову і все у бік інших курей поглядає. “Ех, давайте мені ще й курочку гарну!”, попросив у продавчині. І

вона радо зловила для нього найкращу курку. Так приніс дід на своє подвір'я пару птахів.

А що пам'ятав дід Іван, як розбійники можуть їздити, де і коли їм захочеться, то вирішив знайти доброго охоронця. Поки дід у гори чи в гості до кого піде, треба, щоб подвір'я було під наглядом.

Отак собі дідусь думав, поки йшов сільською дорогою, аж побачив, як з подвір'я біля великого добротного будинку вибігає собака з своїми дітками. Пухнасті клубочки дзявкотили і котилися по траві слідом за мамою. І тут раптом одне собачатко підбігло до діда Івана і почало гратися з ним. Воно присідало до землі, потім підбігало до дідуся і легенько покусувало його палку, яку дідусь носив з собою у далекі відстані. А далі собачатко заливалося дзявкотом, відбігало і знову поверталося до старого. Дідусь так заусміхався, що навіть його вуса цього не могли приховати.

“О, я бачу, ви вже встигли подружилися, почув дід зза плеча радісний голос. Це у саду біля хати, на яблуні сидів хлопчик і весело поглядав на песика й діда Івана. Вони дійсно виглядали разом досить кумедно, бо песик був як копичка сіна, а дід височів, як величезна гора.

“А у вас є вдома пес?”, поцікавився хлопчик? Дід Іван похитав головою, мовляв, не до того мені раніше було. “О, то можете собі взяти!”, щедро запропонував малий. Дід Іван нахилився і песик стрибнув йому на руки. Він був такий маленький, що вмщався на дідовій руці. Додому дід ніс песика за пазухою, щоб йому було тепло. А далі маленький клубок швидко почав рости. І так як дід нічого для малюка не жалів, то й виріс він за кілька місяців і став гарним, відважним захисником.

А далі дідусеві передав далекий родич у подарунок кілька овечок. І вже на обійсті в діда чулося кукурікання, кудкудахкання, гавкіт та бекання. Не було часу дідусеві сумувати тепер поки за усіма доглянеш, нагодуєш, то не одна година промайне. Але дід розумів, що добре би було мати підмогу, щоб вантажі перевозити, сіна привезти з поля.

Нелегко йому жилося без коня. Доводилося самому носити сухі дрівця з лісу, а як потрібно було щось перевезти, то дідусь ходив позичати коня. А так хотілося мати свого власного, щоб у гори поїхати, як потрібно далеку відстань здолати.

“Як же вибрати коня, щоб і витривалий, і надійний, і до роботи охочий був?”, розпитував дід Іван у людей. Тут йому в нагоді став сусідський хлопець пастух, який наглядав за його вівцями під час випасу на полонині. “Я поки пас отару, пригледів у горах трьох коней, діду”, розповідав хлопчик, “Гарні такі коники, кожного обіду приходять до джерела”.

Одного погожого дня подалися дід з пастушком у гори, якраз до обіду дісталися до джерела на високій, порослій лісом горі. А з іншого боку підходять до води коні. Дід як побачив їх, відразу ж сподобав собі усіх трьох...

Коні зовсім не боялися людей, хоча видно було, що живуть вони у лісі, далеко від людських помешкань. Двоє коней відразу ж підійшли до нашого дідуся і почали крутити головами. Дід дістав з торбини хліба і погодував їх. Але після

того, як коники з'їли смаколика, відразу ж розвернулися і заховалися в густих гірських зарослях...

Тоді дід Іван попрямував до гривастого коника, що стояв біля води і пив маленькими ковтками. Дід погладив його по шиї. На диво, коник радісно заіржав і притулив голову до дідової руки.

“Ходи зі мною, будеш жити на моєму обійсті і допомагати мені, а я тебе годуватиму і доглядатиму”, сказав дід. Коник мовчазно виразив свою згоду і попрямував за дідом до нового дому.

І жодного разу дід не пожалів про свій вибір. “Дуже швидко мій коник бігає, думав дідусь, “Ніби справжній орел шугає, тільки по землі, а не у небі”. Так відважний коник сміливо возив діда по найнебезпечніших стежках біля крутих гірських схилів. Але вдача у коника спокійна та покірна, як в кошенятка. То ж і став називати його дід так, як кажуть на молоде відважне пташеня Орлик.

А восени пригнав з полонини хлопчик пастух овець і всі звірята зимували у доброго діда Івана разом, а навесні вилупилося у курки троє курчат. Додалося дідові ще турботи, але не надовго, бо курка дуже піклувалася про своїх діток. То ж зажили вони усі разом у діда Івана щасливо і радісно...

Автор: Оксана Ничипорук

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/okzana-nychyporuk/did-ivan-ta-yogo-zviryata.html>

Лисиця та лелека

Якось заприятелювали лелека і лисиця. Одного разу лелека покликав лисицю на гостину. Посиділи, побалакали, як годиться, затим господар надумав гостю почастувати. Налив молока в глечик із вузькою шийкою, накришив туди хліба і припрошує:

– Добре, що ти прийшла, кумонько. Покуштуємо, що маю, що зміг приготувати. Це чоловіче порання, чоловіча робота, не те що жіноча, але все ж покуштуй. їж, кумонько, їж, смачного тобі.

Лисиця і крутилася навколо глечика, і лизала його, але нічого не дістала. Її велика голова не влазила у вузький глечик. А лелека своїм довгим дзьобом поклював сам усю тетерю. Лисиця лишилася голодна.

Наступного дня лисиця кличе лелеку на гостину. Наварила каші, насипала у велику мілку тарілку і припрошує:

– Їж, лелеченько, їж, голубчику. Добре, що ти прийшов, розвеселиш мене, побалакаємо. їж, голубчику, сил набирайся, смачного тобі.

Лелека стукав, стукав дзьобом по тарілці, та так нічого й не схопив. А лисиця лизь та лизь, геть чисто виїла всю кашу.

От зібрався лелека йти, лисиця вийшла за ним, а він і каже:

– Кумонько, як я тебе запрошував у гості, ти добре наїлась. А от я сьогодні йду голодний від тебе, щиру правду кажу.

А лисиця на те:

– Е, вибачай, куме, ти кривиш душею. Ти так стукав дзьобом по тарілці, що всі сусіди знають: ти їв і наївся, а я як була в тебе, нічого з глечика не дістала і пішла голодна.

Засоромився лелека, похнюпив голову і пішов собі. Відтоді й ворогують лисиця з лелекою.

Автор: болгарська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/lisicja-ta-leleka-bolgarska-kazka.html>

Гірська пригода курчат: знайомство з динозавриком (Сучасна казка)

На гірському обійсті діда Івана однієї весни вилупилося троє курчат. Зазвичай, це дуже мало, бо квочка може висидіти і двадцять курчат одночасно. Але курка з півнем тільки освоювалися на новому місці, і поки дід займався господарством, то й не помітив, як курка сіла на кілька яєць, що відкотилися у сіно і висиджує їх там.

В той час сонце вже добре прогріло землю, трава починала рости все швидше. Комашки виповзали зі своїх схованок і непомітно лазили на поверхні.

Дід Іван саме готувався запрягти коника, щоб об'їхати лісові молоді насадження, як почув попискування під хатинкою. Обернувся – аж то курчатка навколо курки бігають і шукають поживи. “Оце дітвора!”, – подумав дід і пішов набрати проса. Взяв він жменю дрібного зерна і посипав біля курчат на землю. Курка підбігла, покудкудахкала і клінула кілька зернин. Курчата і собі за нею прибігли і почали кліувати просо.

“Наглядай тепер за ними”, – усміхаючись мовив дід до песика, – “Бо мене мандрівка чекає на цілий день, тепер ти за старшого на подвір'ї”.

Поїхали дід Іван з Орликом до лісу, а песик зачудовано спостерігав за курчатами. Він ще ніколи не бачив таких пискливих маленьких створінь. І вже було хотів погратися з ними, але курка почала махати крилами і загрозово крикнула: “Не чіпай моїх діток!” Пес відступив і тільки буркнув їй у відповідь: “Та чого розкричалася. Я тільки погратися хотів”, – і пішов собі до будки на сонці вилежуватися.

А курка взялася повчати курчат: “Якщо до вас наближається хтось великий і незнайомий біжіть відразу до мене. Ви ще дуже маленькі і потребуєте захисту!”

Мабуть, всі чули, як тварини говорять? Коні іржуть, корови – мукають, котики – нявкають, собаки – гавкають і так кожен кожен вид має свою мову. Але, на відміну від людей, тварини, які говорять на різних мовах, здатні розуміти одні одних.

Тому звірята на подвір'ї діда Івана збиралися на обідні просиденьки і обговорювали між собою усе, що їх цікавило. А збоку це виглядало, що кожна тваринка час від часу подає голос і займається своїми справами. Але у цей час мамакурка усім розповідала, що це її малята і тепер усі за ними мають наглядати. Так кожен став опікуватися ними, як міг.

Малі непосиди оббігали все подвір'я і їм тут було вже тісно. Але, як тільки котресь намагалося пролізти за паркан, пес тут як тут опинявся поруч і так напоказ грізно запитував: “Ну, малята, і куди ви зібралися?” На цьому поривання курчат вибратися за межі дідових володінь закінчувалося. Курчата зовсім не боялися песика, але завждислухали його. І коли він лягав, повертаючи свої боки

до сонця, вони підходили близьенько і скубали песикові лапки легенько. Пес поблажливо дозволяв їм робити такий масаж, поки вони не вистрибували на нього і не починали гратися на його спині. Тоді він казав: “Гааавв, ану годі вже мені шерсть висмикувати!” Але курчата не вгавали: “Я знайшов пісок!”, – гукало одне, лапками розгортаючи шерсть. “А я знайшла гілочку!”, – відповідало йому інше, ще завзятіше перебираючи лапками. Трете курча було найспокійніше і стояло собі збоку, поки його братик та сестричка гралися з псом.

Так у забавах і спокійних справах минув цілий місяць і надворі запахло цвітом дерев. У дідовому саду росли яблуні, вишні та сливи. Коли вони зацвітали, повітря ставало солодким і той ніжний аромат пробирався у найменшу шпаринку на подвір’ї.

Курчата вже стали міцними і підросли у кілька разів. Якось вони гралися, вистрибуючи один на одного, і оте найспокійніше перескочило через паркан і опинилося на гірській стежині, котра заховалася збоку біля дідового подвір’я.

“Як тут просторо”, – подумало курчатко. Братик та сестричка залишилися по той бік паркану і не могли пробратися до нього. Вони бігали тудисюди, але ніде не було шпарки, щоб пройти через паркан. Курчата побігли до песика просити допомоги, бо не хотіли, щоб їх сварила мама.

В цей час наше курчатко, котре опинилося на відкритій місцевості, вирішило подивитися на прилеглу територію і пішло по стежині.

Обминувши кілька кущів та зарослі трави, курча почуло ніжний плюскіт і побігло на цей звук. Дуже швидко перед ним відкрився гарний краєвид з джерелом і невеличкою печерою. Сонце піднялося високо і починало припікати. Курча напилося води і зайшло до печери. Проміння пробивалося з середини печери і повністю освітлювало її. Це дозволило пухнастому пройти далі, бо зазвичай кури у темноті не можуть бачити.

Перед нашим маленьким мандрівником посеред самої печери горіло маленьке вогнище. Близько біля вогника сидів динозаврик. Невеличкий, усміхнений з гарними очками і бузковою гривастою лускою на спині.

– Хто ти? Я ніколи не бачив таких звірят, як ти, – промовив динозаврик.

– Мама мене називала, курчаткодитятко.

– Як гарно, – захоплено мовив співрозмовник, – А я тут вже давно сам сиджу і навіть не пам’ятаю, як на мене казала мама.

– А чому ж ти тут?, – запитало курчатко.

– Я не можу покинути печери, – сумно зітхнув динозаврик, – Я з давнього світу. Якщо вийду з печери, то я не зможу вижити у теперішньому. Бо динозаври жили колись, а тепер їх немає.

– Давній світ?, – здивовано запитало курча. Воно і уявити собі не могло нічого подібного. Ні мамакурка, ніхто інший йому ніколи не розповідали про таке.

– А де ти живеш?, – знову запитав динозаврик.

– У діда Івана. В нас таке гарне подвір’я, – курчатко пригадало дім і дуже захотіло додому, до своїх рідних.

– Я знаю його, – зрадів динозаврик, – він мене часто провідує, бо він мій друг, – гордо так сказав.

– Ото чудасія, – прошепотіло курча, – наш дід не розповідав про динозаврика.

– Ми познайомилися, коли він був ще маленьким хлопчиком. Одного разу Іванко забіг у печеру і тут мене побачив. Ми подружилися, розповідали історії один одному, часто гралися і якось Іванко перестрибнув через вогник і відчув, що став дуже сильним. І він став моїм охоронцем та протягом багатьох років рятував усіх моїх друзів, які живуть у печерах в різних куточках землі. А ще він приносить дрівець у печеру, щоб тут горів вогонь і мені було тепло.

– Оце так, – курчатко аж присіло від такої несподіваної і незвичайної історії.

– А куди ти мандруєш? – поцікавився динозаврик.

– Я йду подивитися, що є цікавого у світі, але мої братик і сестричка залишилися вдома, а вони так мріють побачити, що діється за воротами.

– Я спробую вам допомогти, – пообіцяв він. – Ти зможеш перестрибнути через вогник?

Курчатко подивилося на вогняні язички, котрі весело підстрибували і сказало:

– Не знаю, чи не обсмалю собі крильця.

– Ну тоді почекаємо трошки і вогник стане меншим, якщо я не буду підкидати дрівець у полум'я, – задумливо промовив динозаврик, – А поки що я розповім, що вам слід взяти з собою у подорож.

Курчатко уважно нашорошило свої малесенькі вуха. А динозаврик захопливо повів бесіду далі:

– В дорогу вам слід роздобути ситого проса. Це не просте зерно. Хто його їсть, стає непереможний і вистачає одної горошини на цілий день.

– А де ж воно росте?

– Росте таке просо тільки у далеких заморських краях. Але у діда Івана воно також є. Він об'їздив цілий світ. Ти коли прийдеш додому, то пострибай біля дідуса на одній лапці, а коли він тебе візьме на руку, ти йому легенько торкайся дзьобиком до долоні. І він про все здогадається. А тепер ти вже можеш перестрибнути мій маленький вогник, – порадив динозаврик.

Подивилося курчатко – вогник став маленькиммаленьким. Підстрибнуло воно з усіх сил і перескочило над вогником. Відчуло тоді силу неймовірну. Попрощалося курчатко з динозавриком і вирушило додому.

– Розкажеш мені про мандрівку наступного разу!, – гукнув навздогін динозаврик.

– Добре, – радісно пообіцяло курчатко і поспішило до дідового подвір'я. Мало тепер воно силу і перескочило легко через паркан. На подвір'ї вже всі його шукали, а мама-курка тихенько плакала.

Підбігло курча до мами і почало її крильцями обіймати.

– Не плач, мамо, я вже біля тебе!, – заспокоювало курчатко курку. Вона так зраділа, що не можна й передати. Усі звірята привітали курча з поверненням. Тут і дід Іван підійшов. Курчало зробило усе, як порадив йому динозаврик.

– О, то я бачу, курчатко моє маленьке, ти вже познайомився з моїм другом, – усміхнувся дідусь. Ну ходімо тепер зі мною.

Дід заніс курча у хатину. Взяв з глечика на полиці півжмені проса і просто висипав на курчатко. Усе просо заховалося між пір'ячком.

– Як вирушите у мандри сказав дідусь, то буде вам кожного дня по зернині викочуватися. Ти ж дивися, щоб усі їх з'їдали. І пильнуй за своїми братиком та сестричкою, – тихенько говорив дід до курчати.

– А ще маму попередьте, щоб вона не була така засмучена, он скільки переполоху було як ти на кілька годин пропало, – сказав дідусь і відпустив курча на землю.

Вибігло воно до своїх рідних і поділилося своїми пригодами. Вирішили курчата наступного ранку вирушати у гори. Курка побачила, що її діти стали самостійними і попросила, щоб вони були обережними і захищали один одного.

Автор: Оксана Ничипорук

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/oksana-nychporuk/girska-prigoda-kurchat-znayomstvo-z-dinozavrikom-suchasna-kazka.html>

Володар із володарів

дна дівчина наймалася на службу до немолодого дивакуватого джентльмена. Запитує він у неї:

– Як ти мене називатимеш?

– Хазяїном, чи паном, чи як вам буде до вподоби, сер, – відповідає дівчина.

– Ти повинна мене називати “володарем із володарів”. А як ти назвеш це? – запитує він, показуючи на своє ліжко.

– Ліжко, чи постіль, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати це “відпочивалищем”. А це? – питає джентльмен, показуючи на свої панталони.

– Штани, чи брюки, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати їх “фари-фанфари”. А це? – запитує він, вказуючи на кішку.

– Кішка, чи киця, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати її “Фелиція-білолиця”. А як ти назвеш це? – питає він, показуючи на воду.

– Вода, чи рідина, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати це “мокромундією”. А це? – вказує на вогонь.

– Вогонь, чи полум’я, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати це “червоним півняліусом”. А це? – показує він на свій будинок.

– Будинок, чи особняк, чи як ви забажаєте, сер.

– Ти повинна називати це “громадою піднебесною”.

Тієї ж ночі хазяїна будить зляканий крик служниці:

– Володар із володарів! Злізайте швидше з відпочивалища та одягайте ваші фари-фанфари! Фелиція-білолиця перевернула свічку, і якщо ви зараз же не побіжите за мокромундією, то червоний півняліус спалить усю вашу громаду піднебесну!

Автор: англійська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/volodar-iz-volodariiv-kazka.html>

Карпатська мандрівка курчат: шість найвищих вершин

З першими променями сонця наше трійко курчат-пригодошукачів вирушили у гори. Їм пощастило, що не було роси і м'яка сухенька трава слухняно стелилась під їх ніжками.

Головне курча, яке несло зернятка чарівного проса у своїх крильцях, погодувало братика та сестричку і усі відчували неабияку силу в своїх ніжках, крилах і усьому тілі. Навіть їхні голоси стали дзвінкіші та веселіші.

Йдуть курчатка, йдуть, аж тут назустріч вистрибнув полохливий зайчик.

– Ви хто такі? – прошепотів зайчик.

– Ми мандрівники, – голосно гуртом вигукнули щасливі курчата.

– Та тихо ви! – аж пригнув вуха сірий, – Ще вовк вас почує, то й сюди прийде.

– А хто такий вовк? Може, він із нами піде до найвищих гір у Карпатах? – задумалися курчата.

– Та ви що! І не думайте з ними зустрітися десь! – аж присів від страху зайчик. Він з'їсть вас!

– Як це з'їсть? – курчата підняли свої повні здивування очі на зустрічного звірка, який аж тремтів від одної згадки про цього дивного вовка.

– У нас на подвір'ї живуть різні звірята, але вовк до нас ніколи не приходив, – розповіло головне курча.

– А як це з'їсть? – зацікавлено запитало курчатко-дівчинка.

– А-а-а, – протягнув заєць, – Тепер ясно. Ви свійські тварини, я ж думаю, що не бачив таких звірів у горах.

Вперше наші курчата почули, щоб їх так називали.

– Свійські – це такі тварини, – аж закрутив від утіхи заєць вуха у вузлик, що може перед кимось похвалитися своїми знаннями, – які живуть під опікою та доглядом людей. А ми – дикі звірі живемо у лісах, на полях, самі будуємо собі житло і добуваємо їжу.

– А чому ти боїшся вовка? – запитало курчатко.

– Бо він мене може з'їсти... У диких тварин такі закони, що більші звірі можуть полювати за малими. Тому і ви будьте обережні, – повчав зайчик, аж тут хруснула гілка зовсім недалечко і він чкурнув від них в одну мить.

З протилежного боку з-за дерев вийшов вовк і вперся поглядом у пухнасті жовті клубочки. А вони раптом повернулися до нього і наставили свої допитливі оченята.

Вовк був стомлений, бо пройшов вже далеку дорогу і нещодавно поїв досхочу, тому ці очі, що зараз вивчали кожен його рух, не викликали у нього жодних емоцій і він вже хотів повернутися і йти геть, аж тут один клубочок запитав у нього:

– А ти хто?

– Я? – здивувався вовк. – Ніхто ще його не запитував про таке. Всі його добре знали: і малі звірі, і великі.

– Я – вовк, – гордо сказав він і відчув певне зацікавлення до співрозмовників.

– Наїдок з них ніякий, – але це щось цікаве, – подумав собі вовк і вирішив залишитися.

– Ми шукаємо найвищі гори у Карпатах. Ти знаєш до них дорогу? – запитало найбільше курчатко.

– О-о-о, – та я ж усі лісові дороги і гірські стежки оббігав як був ще молодим, – протягнув грубим голосом вовк. Він опустил голову і подивився на маленьких курчат і промовив далі:

– Але ви на своїх малих ніжках не виберетеся на круті схили і ще як потрапите під вітрисько з дощем, то пропадете.

– Ми не відступимо від своєї мрії, – в один голос вигукнули курчата.

– А де ті гори, найвищі? – все допитувалися курчатко у вовка.

Вовк примружив очі і ті образи яскраво затанцювали перед його очима. Вкриті травами і кущами, камінням та лісами, з пологими схилами та неприступними скелями височіли перед ним гори, на яких він побував. Вовк дуже полюбляв виходити на вершину, всідатися на самому вершечку й дивитися довкола – спокійно і аж дух захоплює.

– Як я скучив за гірськими мандрівками, – сумно сказав вовк.

– Ти можеш піти з нами! – запропонувала курчатко-дівчинка.

У вовка загорілися очі від думки про можливу мандрівку у найкрасивіші куточки Карпат.

– Тільки повідомлю свою зграю, що я вирушаю в дорогу. А ви йдіть по цій стежці аж до старого дуба і там чекайте на мене, – швидко промовив вовк і тут же побіг углиб лісу.

Курчата рушили по стежці далі. І найбільше курча запитало у курчатко-дівчинки:

– Як думаєш, він прийде? І чому ти його покликала з нами? Хіба ти його зовсім не боїшся?

– Думаю, що він нам дуже згодиться в дорозі, бо він сильний і знає, куди йти, але якби нам хтось розповів про нього більше, – задумливо промовила дівчинка-курчатко.

– Оце так дуб! – вигукнуло курча, котре йшло першим по стежці й побачило це розлоге величезне дерево. Дуб ріс тут вже кілька століть. І мав широкий стовбур та міцну крону, щедро вкриту зеленим листям.

Одна гілка звисала майже до самої землі. Дівчинка-курчатко вигукнула: Погойдай мене, братику! – і вхопилася за гілочку дьобиком з усієї сили.

Гілля було розкішним, отож курчата весело по черзі гойдалися на ньому. Усім трьом було весело і їхній радісний щебет-попискування ставав все голоснішим.

– Гу-гу, гу-гу, – почувся з середини дерева невдоволений і грубий голос.

– Хто мене будить? Хто мені спокою не дає? – бурмотіла сова, прикриваючись крилом. Вона змогла виставити на сонце тільки свої вуха і знову заховалася у дупло, бо дуже не любила сонячного проміння і завжди чекала вечора, щоб політати.

– Ми курчата! – відповіли мандрівники.

– Курчата, яка радість, – змінила свій тон сова і запитала:

– А що ви тут робите?

– Ми чекаємо на вовка.

– На кого? На вовка? Та ховайтеся мерщій, бо інакше він вас поїсть! – вигукнула сова.

– Та ні, він нас у гори заведе, – відповіли курчата.

– То ви мені – наймудрішій птасі у цьому лісі будете розповідати про вовка? Я його добре знаю і те, як він вміє інших перехитрувати, – спокійненько промовила сова. – Заховайтеся у густі кущі, що там позаду дуба, і не виходьте до вечора, щоб вовк вас не знайшов. А потім я прилечу і скажу, що вам робити, – промовила сова тоном, який не терпів заперечень.

– А ти хто будеш? – запитали курчата.

– Я – сова. Всі мене знають, як найгарнішу і наймудрішу пташку.

– Дякуємо тобі, – сказали курчата і пішли шукати сховок.

Вони вже зайшли у густі зарослі і побачили, що тут всередині лежить кілька горіхів і якийсь пухнастий невеличкий звір складає їх на одну гірку.

– Ви що тут робите? – запитала білочка, яка саме думала, як краще горішки дотягнути до свого дупла наверху.

– Ми від вовка ховаємося, – зізналися курчата.

– О, зрозуміло. А ви моїх горішків не будете чіпати? – запитала білочка.

– Не будемо, – промовили курчата.

Тільки всигли курчата з білочкою познайомитися, як до дуба підійшов вовк і усі принишкли. Вовк крутився і роздивлявся на усі боки за малими, але ніяк не міг їх знайти.

– Куди ж вони пішли? – бурмотів собі вовк і продовжував шукати.

– Ау-у-у, хто бачив курчат? – гукнув вовк щосили.

– Ау-у-у, курчата, ви мене чуєте? – на всі боки крутився вовк.

– Чого розкричався? – обізвалася сова.

– Та от курчат шукаю, мав їх у гори повести і домовився тут зустрітися. А ти їх не бачила часом? – запитав він у птахи.

– Та де там, я собі тут сплю у теплому дуплі, аж чую: ти галасуєш. А тепер от тебе слухаю і дивуюся: кажеш з курчатами домовився про зустріч і мандрівку в гори. Зовсім це на тебе, вовче, не схоже.

– Та і не кажи, – відповів вовк. – Я своїм у зграї також не зізнався, що з курчатами піду. Сказав просто, що мандрувати йду, як у молоді роки.

– То чого ж ти з ними йти зібрався? – аж відкрила очі від подиву сова.

– Бо і я так хотів у гори, ще як був малим. Самого мене ніхто не пускав. Аж коли я виріс, то подався у дорогу. Зачарували мене вершини... І курчата нагадали мені про це – вони також не відступали від своєї мрії. Подивився я на них, маленьких і подумав, що самим їм туди не дійти – малі ще дуже. Та й захищати їх потрібно від негоди і диких звірів.

– О це так, – вражено відповіла сова. – Вухам своїм не вірю. А як ти зголоднієш? То ж сам їх і з'їси.

– Та ні, що ти, сово, та ти їх не бачила! Вони такі малі, що мені на один зуб буде. То й їсти їх нема сенсу. Та й сподобалися вони мені. Знаєш, такі малі, але завзяті.

Курчата все те чули і вже вибиралися з кущів до вовка. Вони вибігли і радісно тулилися до його лап, аж вовк знітився від таких несподіваних обіймів.

– Де ж ви заблукали? – запитав вовк.

– Та то я, вовче, постаралася, – подала голос сова. – Не вірилося мені, щоб ти з курчатами водився. Боялася я за них.

– Не бійся, я їх не скривджу, – пообіцяв вовк.

На найближчому дереві підстрибнула білочка і промовила:

– Давно я вже таких історій не чула. Скажіть, курчата, чим і я можу вам допомогти?

– О, ти нам дуже допоможеш – здогадалася курчатко-дівчинка, – забіжи до діда Івана на подвір'я і перекажи нашій мамі-курці, що ми щасливо мандруємо і знайшли добрих друзів та захисника.

– Добре, скажу, а вам гарної подорожі, – промовила білочка і пострибала по гілках дерев у напрямку дідової оселі.

– Час вирушати, – промовив вовк і наставив курчатам свою широку спину.

Малі клубочки хутко позастрибували і похапалися кігтками за густу шерсть у вовка на спині, як вони це часто робили, коли гралися з песиком вдома. Сидячи у дуплі, сова побажала їм щасливої дороги і наші мандрівники зникли за густими покровом лісу. Стежина біля дуба знову залишилася пустою. Тільки час від часу навколишню тишу порушував грубий голос сови, яка собі бурмотіла здивовано під ніс.

А наші курчата підстрибували на спині у вовка і швидко наближалися до гір.

– Сьогодні піднінемося на Говерлу, – сказав вовк. – Це найвища гора у Карпатах. Її висота сягає 2061-го метра.

– О-о-о, – тільки й змогли помовити курчата.

– Це дуже красива гора і підніматися на неї не дуже важко, зате краєвиди – на все життя будете пам'ятати, – з запалом розповідав вовк.

А ще на які гори ми підемо? – запитало одне з курчат.

– Покажу я вам шість навищих гір у Карпатах, – пообіцяв вовк. А зараз тримайтеся, починаємо підйом!

І вони разом швидко-прешвидко побігли на гору. Вовк вибирав стежки, де ніхто не йшов. І за дві години курчата стояли на вершині Говерли. Вони дивилися довкола – верхівки гір тягнулися до неба з усіх боків.

– Це гора здійснення нашої мрії. Ми у самому серці гір! – вигукнули радісно курчата.

– Так, і завтра ти побачиш на Петросі, що довкола також є повно гір, – усміхнувся вовк.

– Це наша наступна гора?

– Так, це наша друга гора, вона найближче від Говерли, а тепер гайда на спину і підемо шукати прихисток для відпочинку, – командирським голосом наказав вовк.

Курчата чемно заскочили на його спину і вони побігли з гори. Біля підніжжя у лісі їм вдалося знайти гарну і затишну ущелину серед каміння з теплим мохом. Там всі й виспалися. А коли наступного ранку курчата прокинулися і поснідали зернятками проса, вовк вже прибіг з лісу вмитий та готовий до продовження мандрівки.

Другий день почався рано, а у вовка було багато сили після відпочинку і вже після обіду четверо мандрівників почали сходження на гору Петрос. Курчатам ця гора здалася більше зарослою кущами та чагарниками.

– На Петрос підніматися важче, – спостерегли курчата за тим, скільки перешкод долає вовк і як він перестрибує каміння.

– Ну якщо вірити тому, що наші старі вовки переказували, а вони це підслухали від вівчарів на полонинах, то люди вважають, що Говерла – це дівчина, а Петрос – це хлопець. Вони були закохані і їм судилося бути завжди разом.

– О, то це любовна історія, – задумливо промовила дівчинка-курчатко.

– Так, на цих горах я познайомився з своєю коханою, – промовив вовк з ніжністю в голосі. – Це був ще один з найпрекрасніших дарунків гір.

Мандрівники піднялися на другу вершину і милувалися краєвидами, а потім усі замріяні та втомлені спустилися на полонину і заночували в порожній колибі. Так часто роблять і люди, які ходять на далекі відстані в гори.

Третій день курчата розпочали з зарядки, а вовк з ранкової пробіжки. Коли всі зібралися в дорогу, курчата запитали:

– На яку гору ми сьогодні підемо?

– На Чорну гору або, як її ще називають, на гору Піп Іван, – відказав вовк.

– А чому саме на неї?

– Та вона третя за висотою у Карпатах, має 2020 метрів, то ж і у нас вона буде третьою, – поділився вовк своїми планами.

– А чому в цієї гори дві назви? – знову поцікавилися курчата.

– Ех, діти ви мої, – усміхнувся вовк, – як хто хоче, так і називає. А легенд люди багато придумали на кожну з цих назв. Я сам чув, як вітер на горі поспіває. Кажуть, що від цього і її вигляду – комусь гора схожа на попа – її називають Піп Іван. Та й чорною вона також може бути, як пізня осінь приходить.

Підіймалися на гору цього разу ще довше, ніж на попередні. А коли вийшли на вершину, курчата побачили велику будівлю з багатьма вікнами.

– А що це таке?, – поцікавилися малі.

– Це люди збудували. Я чув, що називали цю будівлю обсерваторія. Тут вони спостерігали за небом, визначали, яка погода буде. Але тепер тут нікого нема і тільки вітер тут гуляє. Послухаємо його пісень? – запитав вовк.

– Так -так-так, – погодилися курчата.

Вони сіли на краєчку гори, вовк згорнувся клубочком довкола них і вони почали слухати... Усі прикрили очі і розслабилися. А вітер співав, виспівував, переходив від ніжних ноток до суворих як викрик птаха і глухих як стогін каменю звуків.

Ніби з сну прокинулися мандрівники і вирушили назад. А перед сном ще кожен згадував пісню, яку йому вдалося почути.

Четвертий ранок обіцяв новий цікавий день і курчата вже з нетерпінням чекали вовка з ранкової прогулянки. Цього ранку вовк нічого не міг вполювати і відчував, що голод робить його злим і нетерплячим. Нарешті він вирішив, що в обід зробить перерву і побіг до курчат.

– Сьогодні ми вийдемо на гору Бребенескул. Це дуже красива гора, а потім, коли ми спустимося з вершини, я відведу вас до гірського озера **Бребенескул**, з якого ще й витікає річка з такою ж назвою, – відразу гукнув вовк, як тільки наблизився до курчат. – Швиденько застрибуйте і помчали, – скомандував він.

Вони підіймалися на гору доволі швидко. Курчата милувалися краєвидами і веселенько собі перегукувалися, легенько підстрибували на спині у вовка та попискували задоволено.

Вовк був вже добряче голодний і його ці веселощі зовсім не тішили. Але він зібрав усю свою силу волі і йшов далі. Нарешті вони дійшли до вершини. Стояли і дивилися. А потім курчата почали підстрибувати і гратися між собою. Світило сонце і курчатам було тепло, приємно. Раптом вовк сказав:

– Ми не можемо разом спускатися, я мушу вполювати когось, бо не маю сили. Тому йдіть по цій стежці до озера і там зустрінемося. Бережіть сили, бо дорога не близька, – швидко промовив вовк і пішов у інший бік.

Курчата не знали, що робити. Вони стояли розгублені. І відчули себе дуже маленькими на цих величних просторах.

– Ходімо, – сказало найбільше курчатко і вони подалися вниз з гори.

Довго йшли курчата і дуже втомилися. Вже ледве переступали ніжками. А озера і близько не видно. Посідали курчата і опустили свої крильця.

– Що будемо робити? – запитало курчатко-дівчинка.

– А давайте ще підкріпимося просом, – промовило найбільше курча і поворушило пир'ячком – на землю викотилося три зернини.

З'їли їх курчатка і знову відчули силу в ніжках та крильцях. Весело пострибали вони далі по стежині. Здалеку побачили вони неймовірної краси озеро. З гори їм здавалося, що це небо у озері, як у дзеркалі, а коли підійшли ближче, то побачили, що у воді ще й інші кольори відображаються і змішуються відтінки зеленого від довколишньої трави.

Поки вони роздивлялися як змішуються різні кольори у воді, то й не почули, як швидко наближався вовк. Він підбіг до малюків з винуватим виглядом і сказав:

– Ну як ви? Я вже думав, що ви ще десь на півдорозі. Молодці! Упоралися! А мені вибачте, та я не міг інакше вчинити.

– Це гора нашої витривалості, – промовили курчата. – Добре, що ти повернувся. І ми зрозуміли, як важко ходити по горах, тому – це ти наш молодець!

– Ох і спекотно сьогодні, – промовив вовк, я би покупався, але в цьому озері не буду.

– Чому?, – поцікавилися курчатка, – котрі вже встигли й ніжки намочити.

– Бо це озеро – вище від усіх інших у горах знаходиться. І кажуть, що тут народжується погода і розлітається навкруги. Але, як тільки хтось поплаває у озері, то невдовзі тут починається гроза. Наші вовки сюди часто забігають. Бо всі, хто побував біля озера, набираються сили, стають витривалішими.

– О, яке цікаве озерце, – промовило найбільше курчатко.

– А чому це хмари насуваються і вітер подує? – здивувався вовк.

– Ми коли прийшли, то відразу ніжки сполоснули у воді, – пригадало курчатко-дівчинка.

– Ось воно що. Тоді застрибуйте мерщій на мою спину і рушаємо далі! – повідомив вовк.

– Куди ми збираємося?

– Наступна наша вершина – гора Ребра. Вона тут близько, головне, щоб нас дощ не застав.

Вовк швидко поніс курчат на спині, і вони встигли до початку дощу вибігти на незахмарену галявину. І далі не кваплячись пішли далі.

І цього дня всім вдалося піднятися на ще одну вершину. Так день зробив несподіваний подарунок і всі були задоволені. А після важкого підйому спали, як немовлята.

І навіть проспали звичні перші промені сонця, на які так реагували попередні дні.

– Сьогодні наш останній день подорожі і ми піднінемося на одну з найкрасивіших та найвищих гір – Гутин Томнатик.

Курчата слухали вовка з повними захоплення очима. І дійсно, ця мальовнича гора здавалася найгарнішим місцем у горах. Тут було повно красивих трав і кущів. А вовк був дуже лагідним та уважним до своїх малих супутників.

– Як колись мені розповідав батько, на цій горі люди кличуть щастя, щоб воно за ними йшло, – тихенько промовив вовк до курчат. – Треба вигукнути на повні груди: Ходи-ходи щастячко до мене, маю тобі фayne місце приготовлене!

Курчатка покликали щастя з собою і задивилися на гірські краєвиди. З цієї гори також було видно озеро, де вже побували курчата і вони милувалися виглядом тих вершин, які підкорили минулими днями.

– Це справжня казка, – усміхнувся вовк.

– А що таке казка? – поцікавилися курчатка.

– Коли я був зовсім маленьким, мені розповідала казки моя мама. Ми з братиками і сестричками лягали біля мами і вона тихенько нашіптувала нам про подорожі та місця зі смачними наїдками. Мама казала, що вовчики можуть плавати, як справжні рибки, і бігати швидше за усіх по землі. Найбільше я любив казку про сонце, яке зігриває усіх на землі і дарує життя. А потім моєю улюбленою казкою стала гірська казка про красу гір та різні скарби, які тут є.

– А нам ще ніхто не розповідав казок, – засумували курчата.

– Як це так? – здивувався вовк. – Усім звірятам у лісі розповідають казки, щоб вони швидше росли і вмiли мріяти. Тепер мусите знайти собі казкаря. От це також вам дарунок з гір, – усміхнувся вовк. – Збираємося додому? – запитав він.

– Нам тут так сподобалося, – в один голос проговорили курчата.

– Але нам вже пора додому, – сказало найбільше курчатко. – У мене вже зовсім не залишилося зернят.

– Тоді помчали додому, побачите як усі за вами вже скучили, – з розумом промовив вовк і поніс курчаток на спині з гори до рідного лісу. Знову побачили вони білочку біля великого дуба і почули з дупла вже радісний голос сови.

А скільки радості було на подвір'ї, коли курчата прийшли додому. Усі їх вітали і розпитували. Звірям було так цікаво. Дідусь Іван загадково посміхався, поглядаючи на курчат.

А вони обіймали усіх по черзі і весь час пригадували свою подорож. Так про найвищі гори в Карпатах дізналися на подвір'ї у діда Івана геть усі.

А перед сном курчатка пригадали слова їхнього друга-вовчика на прощання:

– От і закінчилася наша перша спільна казка – мандрівка у гори! У житті можна ще багато казок створити. Бувайте, малята.

Автор: Оксана Ничипорук

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oksana-nychporuk/karpatska-mandrivka-kurchat-shist-nayvishhih-vershin.html>

Дівчинка та ромашка

Ясної сонячної днини маленька дівчинка вийшла погратися на зелено-галявину. Раптом вона почула плач. Прислухалася дівчинка і зрозуміла, що плач доноситься десь з-під каменя, що лежить обабіч галявини. Камінь був невеликий, як голова кролика, але дуже твердий. Підійшла дівчинка до каменя і запитує:

– Хто там плаче під каменем?

– Це я, Ромашка, – почувся ледь вловимий голосок. – Звільни мене, дівчинко, тисне на мене камінь...

Відкинула дівчинка камінь і побачила ніжну, бліду стеблинку Ромашки.

– Спасибі тобі, дівчинко, – подякувала Ромашка, виструнчившись і зітхнувши на повні груди. – Ти звільнила мене з-під Кам'яного Гноблення.

– Як же ти потрапила під камінь? – запитала дівчинка.

– Обдурило мене Кам'яне Гноблення, – відповіла Ромашка, – коли я була маленьким насіннячком. Восени я шукала теплий куточок. Дало мені притулок Кам'яне Гноблення, обіцяло оберігати від холоду і спеки, дощу і вітру. А коли мені захотілося побачити Сонечко, воно ледве не розчавило мене. Я хочу бути твоєю, дівчинко.

Дівчинка приходила до Ромашки, і вони разом зустрічали схід Сонця.

– Як добре бути твоєю, дівчинко! – часто говорила Ромашка.

– А якби ти виросла в лісі або обабіч дороги? Якби ти була нічия? – запитала дівчинка.

– Я б умерла від горя, – тихо мо-вила Ромашка. – Але я знаю, що нічиїх квітів не буває. Вони завжди чийсь. Он та Вогняна Маківка – вона дружить із Сонечком. Сонечко шепоче їй: «Ти моя, Вогняна Маківко». Я чую цей шепіт, коли сходить Сонце, а Маківка назустріч йому розкриває свої прекрасні пелюстки. А он та Волошка – товаришка Весняного Вітру. Він першим щоранку прилітає до Волошки, будить її і шепоче: «Прокинься!» Квітка не могла б жити, якби вона була нічисю.

Автор: Василь Сухомлинський

Джерело: <https://derevo-kazok.org/divchinka-ta-romashka-v-suhomlinskij.html>

Карпатські подарунки діда Івана на Свято Миколая

Снігу насипало в горах однієї зими по коліна нашому дідові Іванові. То він стежки від подвір'я протоптав, подвір'я розчистив і всі звірята вийшли погратися посеред білого насипу. Вівці терлися

боками до снігу і їхня шерсть ставала ще світлішою. Песик натхненно ловив сніжинки, які крутилися в повітрі від легкого подуву вітрика. А кури вистрибували на пробіжку і швиденько ховалися у тепле сідало.

Дід Іван вирішив навідатися до сусіднього села, щоб перед зимовими святами підкинути у місцевий дитячий садок всілякої смакоти. У його торбині вже лежали горішки, цукерки, смачне печиво.

Запріг дід Іван коника Орлика у санки і подався по гірських шляхах. Тільки чути час від часу: рип-рип, як сніг скрипить і вітер пісеньку сувору виспівує: у-у-у-у-у. Їде собі дід Іван в теплому кожусі, у вуса усміхається в передчутті зустрічі з галасливою діворою.

Аж тут бачить він – хтось у снігу ворухиться – здалеку як клубок темний виглядає. Спочатку дід подумав, що то звір якийсь в снігу борюкається. Але ні, та постать повернулася і рукою махнула раз-другий.

– Орлику, видно, звернути нам треба – допомоги просить перехожий, і як його сюди, у ці сніги, занесло? – роздумував дід Іван і повернув сани у бік до постаті, що знову стала непорушною.

Орлик відважно йшов у снігу, аж раптом зупинився і далі ні кроку. Дід Іван спочатку лагідно припросив коника рушати далі, далі вже й батіжком пригрозив – а кінь стоїть як вкопаний.

– Що ж це таке, – нахмурих брови дід і подивися вперед – постать знову розмахувала руками ще сильніше. – Та добре, допоможемо тобі, незнайомцю, – мовив дід і взяв з саней лижі, які завжди брав з собою, коли вирушав у засніжені гори. Не встиг він і кілька метрів пройти, як побачив, що тут снігу вдвічі більше і коник ніяк би не проїхав.

– Молодець, Орлику, як завжди, показуєш, що ти в мене надійний друг, – подумки похвалив свого коника дід.

На лижах за кілька хвилин дід дійшов до чоловіка, що застряг посеред снігу. – Ох, чоловіче добрий, дякую, що ти мені трапився на шляху, – промовив до діда незнайомиць. – Я Микола, а тебе як називати?

– Я Іваном звуся, – відказав наш дід і придивився до співрозмовника – великі світлі очі та радісна усмішка найбільше привертали увагу. А ще чоловік вже таки добряче втопився.

– Оце вирушив я в дорогу, аж тут такі сніги та заметілі – ніяк мені не пройти, а ще ж у дальні села карпатські треба шлях знайти, – скрушно похитав головою Микола.

– Нічого, доберемося, – впевнено сказав дід Іван і витягнув Миколу з снігу, а разом із ним і величезну торбу.

– Ну ти й сильний, – подивувався Микола. – І мене так легко підняв і мій важкий мішок.

– А ти ще й несеш з собою такий міх, що більший від тебе. Що там? – здивувався дід Іван.

– Та трошки дітям подарунків назбирав, хотів потішити малих.

– Ну то нам точно по дорозі, – втішився дід Іван.

Поїхали вони разом і роздали усі подарунки з обох мішків, бо дітей на свято, куди приїхав і дід Іван з Миколою, прийшло багатенько.

– Їдемо до мене, відпочинеш трохи з дороги, – запропонував дід Іван новому другові.

– Та я би з радістю, але ще маю назбирати подарунків і передати діткам, до яких я так і не дістався, – поділився планами Микола.

Задумався дід Іван, де б то взяти іграшок та інших гарних речей для діток. А Микола став розповідати:

– Усі знають, що Святий Миколай приносить подарунки і стараються, щоб дітки про це пам'ятали, писали свої побажання і надсилали листи до Святого Миколая. Бо так люди вчать мріяти і передавати свої бажання у світ. І тому на кожне дитяче побажання має бути дар від нього. У нас посеред Карпат є Будинок Святого Миколая. І там ще лежить багато листів – наші помічники понесуть діткам їхні подарунки.

– А Святий Миколай встигне усіх обійти? – захвилювався дід Іван.

– Святий Миколай сам робить дари тим, хто просить нематеріальні речі – щастя, здоров'я, добра для інших, здійснення заповітної мрії, маленькі приємності для душі, добрий настрій і таке різне. А подарунки готують і відправляють усі добрі люди, які підтримують Святого Миколая. Колись він був звичайною людиною і зробив багато добра людям, роздавав подарунки і малим, і великим. І стала його доброта такою сильною, що розійшлася по усіх землях наших. І всі добрі люди хочуть і собі приєднатися до цього гарного вияву доброти.

– А для кого ти збираєш подарунки зараз? – запитав дід Іван.

– Ще залишилося три крайніх села. Там є кілька сотень діток, але листів вони не писали, то ж ми не знаєм, чи вірять вони у Святого Миколая. Але він дуже піклується про них і оберігає від усіляких бід, – розповів Микола.

– Ну тоді поїхали, я вже маю кілька ідей, – скомандував дід Іван.

Коли дід привіз гостя на подвір'я, звірята їх радісно зустріли. Дідусь відразу повідомив, що вони усі разом мають виготовити корисні та красиві подарунки. Що то діялося у господі діда Івана того дня! Всі крутилися-вертілися, а купа подарунків невпинно зростала.

Кури пекли печиво. Вони так вправно робили ялиночки, сніжинки та різні смішні печивка з тіста, що їхньому таланту дід тільки дивувався.

Овечки також проявили винахідливість і легенько підрівняли собі стрижки, а з вовни вив'язали теплих шкарпеток та шарфів півторби.

Микола варив запашний шоколад, а коник Орлик допомагав робити смачні підкови з шоколаду. Дід Іван пригадай, що вмє робити дерев'яні свистунці, то ж взявся до цього.

Як усі вже вибрали собі заняття, песик рогубився, а що ж йому робити? І він пригадав, які гарні кольорові палички для рахування бачив у діток. Разом з півником вискочив він у садок, наламав рівненьких прутиків, а потім яскраво їх розфарбували і склади у гарні набори для рахування.

До вечора гора подарунків височіла посеред дідової хати. В усіх блищали від захоплення та щастя очі.

– Ото гарна в мене команда, – усміхнувся дід Іван. Завтра вдосвіта поїдемо, Миколо, до наших малюків.

– Добре, – радісно погодився той.

Коли всі після активного дня позасинали, ніжне сяйво розлилося довкола обійстя діда Івана, і які усі були здивовані, коли зранку познаходили новинки у себе хто під подушкою, а хто – під головою чи десь поряд.

Дід Іван отримав нового бриля, Микола знайшов нову сорочку. Звірята також тішились обновками: кури отримали мішечок чарівного проса, песик – теплий коцик в будку, вівці – дзвіночки на шию, а коник – кольорову квітку, вплетену в густу гриву. І ніхто не міг дізнатися, звідки ці чудові подарунки.

– Миколай своїх без подарунків не залишить, – усміхнувся Микола. – А ми усі проявили турботу до інших, то ж він і нас обдарував.

Дід Іван з Миколою того дня принесли радість ще багатьом діткам, роздаючи подарунки, а Святий Миколай тішився кожній усміхненій дитині та людині, які ділилися добром один з одним.

От і казочці кінець, а хто прослухав, прочитав – той наш супер-молодець!

Автор: Оксана Ничипорук

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oksana-nychyporuk/karpatski-podarunki-dida-ivana-na-svyato-mikolaya.html>

Їжак і сонце

Колись – а це було таки дуже давно – надумало сонце одружитися.

Воно хотіло привести господиню, щоб вела у хаті лад і ростила дітей. Запросило сонце на своє весілля всіх птахів і звірів. Вони були дуже раді, що сонце, як і всі, матиме сім'ю. Тільки їжак кудись подівся, і сонце пішло шукати його по лісах і долинах, заглядало в найгустіші чагарі, зазірало в усі нірки й дупла. І коли вже зовсім утратило надію – бо їжак мов крізь землю провалився, – воно таки угледіло його! їжак закублівся в одній нірці й сердито мружився на сонце. А воно підійшло до їжака, низько йому вклонилось і запросило на весілля. Той тільки закрутився сердито й відвернувся. А щасливе сонце швиденько викотилося з їжакової нірки й попливло до свого палацу. За кілька днів воно ще раз прийшло, але їжак знову десь щез, і сонце через сусідів переказало їжакові, щоб у неділю неодмінно був на весіллі.

Крутився-вертівся їжак, та куди дінешся – мусив іти в палац до сонця. Там уже зібралися всі птахи й звірі. Стояв веселий гвалт: хто співав, хто грав, а хто голосно сміявся – весілля! Були тут накриті довжелезні столи із смачними наїдками й напоями – гості їли, аж за вухами лящало.

Тільки їжак сидів за столом набурмосений і мовчки лизав якийсь камінчик. Коли це сонце вкотилося в кімнату, де сиділи гості, і стало так гаряче, що всі мало не попеклися.

Глянуло сонце на сердитого їжака, що лизав камінчик, і сказало:

– Чи ж тобі, друже, не до смаку моє частування, що ти лижеш камінчик? Скажи, і тобі принесуть, чого тільки забажаєш!

– Нічого я не хочу! Все в тебе дуже смачне й гарне, але надумав я, сонечку, ще відсьогодні готуватися на майбутні дні. Я собі так думаю: тепер ти одне, і то палиш усю землю. Від тебе згоряють часом і трави, й посіви, тріскається земля; від спеки й спраги пропадає багато звірів і птиці. А потім, коли в тебе знайдуться діти і вони теж грітимуть, як ти, що станеться зі світом?! Усе згорить, лишиться

саме каміння. То я і вчуся їсти камінь – пригодиться, коли у твоєму палаці буде багато маленьких сонценят.

Сонце тяжко задумалося, а тоді вийшло й зачинилося в кімнаті. Довго сиділо там саме, а гості чекали й дивувалися, що воно за знак, що жених так довго не вертається! Тоді послали мишеня, щоб зазирнуло, що там таке робиться. Воно пробралося в кімнату, куди зайшло сонце, і побачило: сидить сонце зажене, з похиленою головою. Злякалося мишеня, тихенько вернулося до гостей і розповіло, що жених сидить журиться і нікого й нічого навколо себе не бачить, не чує.

Нарешті вийшло сонце до гостей. Воно якось наче зблякло, потьмяніло. Оглянуло пришикліх звірів і птахів і попросило всіх розійтися, бо весілля більше не буде – сонце вирішило ніколи не одружуватися.

Всі розсердилися і побігли по їжака – хотіли його бити за те, що засмутив сонце. А їжак устиг тихенько сховатися в якусь нірку, і його не знайшли. Коли всі порозходилися, їжак виліз і низько вклонився сонцеві. І воно зробило так, що в їжака вирости на шкірі голки, які оберігають його від хижих звірів. Відтоді, як хто на їжака нападе, він скрутиться клубком, наставить голки, і всі лякаються. А сонце світить саме й зігріває цілий світ. Воно не сердиться на їжака, бо розуміє, який він добрий і мудрий.

Автор: болгарська народна казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/yizhak-i-sonce-bolgarska-kazka.html>

Новорічна вечірка у діда Івана

Ранок передноворічний почався у хатині діда Івана зі стукоту у вікно: Стук-тук-тук!

– А хто там? – запитав дід, розплющуючи очі.

– Стук-тук-тук, – почулося знову.

– Хто ж цей нежданий гість? – тихенько пробурмотів собі дід.

– СТУК-ТУК-ТУК, – постукали так сильно, що аж шибки задрижали.

Дід пішов відчиняти, аж тут пес як загавкав під дверима і тільки почулося швидко тупотіння. Вийшов дід на двір – нікого немає. Він на всі боки пороззирався. Бачить його задоволений песик біжить на подвір'я. А попід самими вікнами велетенські сліди видніють темними ямками на білому снігові.

– Кого це так рано до нас занесло? – запитав дід себе.

А пес вже побіг за інший бік хатини, і завзято гавкотів аж йому у носі закрутило від свіжого повітря. У Карпатах воно чисте і кожен подих відчувається. Тому люди й люблять у Карпати їхати – хто на відпочинок, а хто у подорожі на природу.

Повернувся дід у хатину і почав готувати сніданок. Треба сказати, що кулінарію дід Іван полюбляє – такі смачні страви готує, що гості завжди все з'їдають, так їм смакує. Вміє він і м'ясце, і овочі пекти-варити так, що як в народі кажуть, “пальчики оближеш”. А коронною стравою в діда Івана є ріплянка – супер-каша за його власним авторським рецептом, котрий дід тримає у таємниці.

Закортіло йому цього ранку ріплянки поїсти. Зазвичай, дід готує її на свята, коли гості збираються. Але тут варто наголосити, що дід Іван не дуже любить відзначати Новий рік. От Різдво, всі наступні зимові свята – то вже для діда радість! Як заколядують або пощедрюють – аж за селом чути. Якось так виходило, що завжди як не всі, то хоч хтось у компанії голосистий трапляється.

Почав дід готувати ріплянку і а сам дивується: мугикає собі під ніс пісеньки, біля пічки мало не пританцьовує – такий фанний настрої, хоч уже гостей кликати. І тільки дід додав усі спеції і задоволено накрив готову страву, у вікно знову тихенько стукнули: тук-тук.

– Заходьте, – голосно промовив дід і зацікавлено чекав на гостя.

У дверях з'явилися двоє – дівчина та хлопець у в'язаних кольорових шапках. Вони ще нічого не сказали, але у їхні усміхнені очі так приємно було дивитися, що дід запросив їх до столу.

– Доброго дня! Ми мандрівники і оце закінчилися в нас харчі, а дорогу до села ніяк знайти не можемо, – промовив хлопець.

– А у вас так пахне гарно, що ноги самі несуть до ваших дверей, – несміливо сказала дівчина.

– Ну тоді ходімо снідати, – по-гостинному запропонував господар і додав. – Я Іван, а як вас звати?

– Мене – Тарас, а зі мною – сестра Оленка.

– Діду, а навчите мене готувати таку смакоту? – попросила дівчина після першої ж ложки каші.

– Ох, навіть не знаю, що сказати. Це дуже давній рецепт ріплянки.

– А давайте, ми вам вечірку новорічну організуємо, а ви мені відкриєте секрет ріплянки, – запропонувала дівчина, заряджаючи своїм веселим настроєм усіх присутніх.

– Вечірку? – трошки здивовано перепитав дід. – Та якось я не знаю, як то її робити, – розгублено признався він.

В цей час до хатини у вікна заглядали вже чи не всі звірята з двору. Вони почали подавати голоси і дід зрозумів, що його звірята хочуть на вечірку)

– Погоджуйтеся, – усміхнувся їй хлопець, дивлячись на те, як вагається господар.

– Ну добре, готуємо вечірку, в мене й настрої такий вже від ранечку, – у відповідь усміхнувся дід.

– Ну тоді ми приберемо кімнату, зготуємо смачних страв і ще можна маленькі подарунки придумати, – запропонувала Оленка.

– А от і наші гості на вечірку, – промовив дід, впускаючи до хати з двору своїх звірят.

Тепер здивувалися мандрівники, але як тільки вони подружилися із курми, песиком та вівцями і почали їх добре розуміти, то ця ідея їм видалася дуже навіть вдалою.

Хлопець з песиком прикрашали кімнату. Кури вирізали сніжинки та чіпляли їх на вікна. На підвіконні розставили маленькі ароматичні яблучні свічки з натурального воску, які хлопець дістав з свого заплечника.

– Пізніше їх запалимо і буде дуже гарна святкова атмосфера, – сказав Тарас.

– А може, ми покличемо на вечірку нашого друга Миколу, він нам на свята діткам подарунки приносив? – запропонував дід Іван.

– Так, добрих людей ми завжди раді вітати на святі, – підтакнув хлопець а звірята тільки похитували головами в знак згоди.

– Ну от і добре, – усміхнувся в вуса дід Іван і відрядив коника Орлика за Миколою.

– Час готувати нову порцію ріплянки, бо я й не думав, що нас збереться тут так багато, – звернувся дід до Оленки.

– А нам ще потрібна гілочка ялинки для прикрашання, – мовив Тарас.

– А ялинка у нас за вікном росте. Хто бажає її трохи прикрасити, гайда на вулицю), – дав настанову дід.

– Добре, що ви дерев не вирубуєте, щоб ставити у хаті на кілька тижнів, – похвалила дівчина діда.

– Та як вже виросла під самим вікном, то нащо кожного разу нову ялинку рубати? – роздумував дід.

– Так ви бережете ліс, – промовила дівчина.

– Пригадую, як ми ставили ялинку кожного року в домі, коли я ще малим був, то була дуже гарна сімейна традиція. А батько мій завжди йшов у ліс і вибирав, де два чи більше дерева ростуть і заважають одне одному. Тому все залежить від того, хто і де вирубує дерево, – поділився дід.

– А ми вже штучні ялинки з друзями у будинках ставимо, – сказав Тарас.

– Часи змінюються, – промовив дід і витягнув пакунок з різними ялинковими прикрасами та подав їх співрозмовникові.

– Картопля уже кипить, – гукнула дівчина з кухні, де вона спостерігала за новою порцією ріплянки.

– Ну ви тут вбирайте хату, а ми все на стіл зготуємо, – сказав дід і пішов до пічки.

– А що тут у нас, картопелька готова? – мовив дід, куштуючи страву.

– Що далі? – заглянула в велику чавунну каструлю Оленка.

– Робимо ріденьке картопляне пюре і додаємо кукурудзяної крупи. А далі – солимо, можна ще трішки манної крупи, і все це вимішуємо дерев'яним токаняником, – приказував все це роблячи наш дід.

Дівчина тільки встигала за усім цим спостерігати і запам'ятовувала, щоб не пропустити нічого.

– Я ще додаю смачні приправи і тепер каша на повільному вогні може досмажуватися, – накриваючи кришкою каструлю сказав дід Іван.

– Оце й усе? – здивувалася Оленка.

– Так, – весело сказав дідусь, – до ріплянки у мене ще є грибна приправа або м'ясе зготоване. От і будемо мати святкову страву.

– Гарно, – радо сказала дівчина, пригадуючи смакоту, яку вона вже куштувала.

– І солоденьке маємо, – витягнув дід Іван з полиці печиво, мед, джем та яблука.

– Побачимо, чи справилися інші, – порадила Оленка.

– Але краса! – почув дід її захоплений вигук.

Він також зайшов у кімнату і побачив цукеркове дерево, котре стояло посеред хати.

– Яке чудове, я ще ніколи не бачила таких, – дівчина зняла одну цукерку і від несподіванки зойкнула – на цій же гілочці виросла нова цукерка.

Відразу такий галас почався! Всі кинулись перевіряти, чи будуть виростати нові на місці старих. І ніхто не міг відірватися від дерева, бо на місці забраної цукерки в одну мить з’являлася нова.

– Чудасія, – прошепотів дід Іван.

– Авжеж, чудо! – підтвердив Микола, який вже чекав у кімнаті й усміхався, дивлячись, як усі прикипіли до деревця, яке він привіз із собою.

– Ой, Миколо, радий тебе бачити! – усміхнувся дід Іван, – звідки ти нам таке диво привіз?

– Це цукерничка від Святого Миколая, – відповів він. – Цілий вечір деревце буде давати цукерки, – сказав Микола.

– Ой, як гарно! – заплескала в долоні Оленка.

– Супер! – підтвердив Тарас.

В цей час за вікном на ялинці заблищали прикраси, які овечки встигли порозвішувати.

– Час починати новорічну вечірку!

– Я ще ніколи не був на вечірках, – признався Микола.

– І я, – сказав дід.

– Та тут все просто: куштуємо смакоту, балакаємо, і просто гарно проводимо вечір, – сказав хлопець.

– Хто бажає, може куштувати смачну ріплянку та солодощі, – запросила до столу гостей Оленка.

Після того, як усі вдосталь наїлися, посідали півколом і почали ділитися спогадами про минулий рік. Кожному пригадалися приємні та радісні моменти.

Овечки мирно тулилися одна до одної, кури вже й позасинали під лавкою. Тільки у песика був найенергійніший настрій та бажання бігати кругом усіх.

Коник час від часу зазирає у віконце до хатини і залишає на вікні смішні фігурки – сліди теплого подиху. Потім він йшов назад у своє тепле стійло.

Теплий затишний вечір у хатині діда Івана вже заколисував усіх сонною атмосферою, і сніг, який почав падати, додавав гармонійного вигляду усьому навколо. Звірята й люди дивились у вікно і бачили великі пухнасті сніжинки, котрі підсвічувалися біля ялинкових прикрас надворі.

– А ходімо у сніжки бавитися! – запропонував Тарас.

– Ну ви побавтеся, а ми свіжим повітрям подихаємо, – розважливо мовив дід Іван.

Вийшли вони усі на вулицю, а там – усе біле-біле. Ясно світить місяць, зорі з неба, а земля у снігу вся аж іскриться. Просто дивишся на цей простір і ніби сам очищаєшся.

– Яка краса! – захоплено мовила Оленка.

– Лови! – кинув у неї першу сніжку Тарас.

А тут в нього полетіли сніжки з боку песика та овечок.

– Ваші вівці у сніжки грають? – вигукнув хлопець.

Дід усміхнувся у вуса, а Микола зацікавлено спостерігав, як перекидаються сніжками хлопець з дівчиною та звірята.

Новий рік починався з усмішок, гри, радісного сміху на карпатських просторах.

– Хто у горах? – вигукнула Оленка на весь голос.

– Хто у горах? – почулося у відповідь.

– Хто у горах? – пролунало ехо...

Автор: Оксана Ничипорук

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/okšana-nychyporuk/novorichna-vechirka-u-dida-ivana.html>

Добре слово

Воднієї жінки була маленька донька Оля. Коли дівчинці виповнилося п'ять років, вона тяжко захворіла: простудилась, почала кашляти й танула на очах. До нещасної матері почали приходити родичі: Оліні тітки, дядьки, бабусі, дідусі. Кожен приносив щось смачне й поживне: липовий мед і солодке коров'яче масло, свіжі лісові ягоди й горіхи, перепелині яєчка й бульйон з курячого крильця. Кожен говорив: "Треба добре харчуватися, треба дихати свіжим повітрям і хвороба втече в ліси й на болота".

Оля їла мед у стільниках і солодке коров'яче масло, лісові ягоди й горіхи, перепелині яєчка й бульйон з курячого крильця. Але нічого не допомагало – дівчинка вже ледве вставала з ліжка.

Одного дня біля хворої зібрались усі родичі. Дідусь Опанас сказав:

– Чогось їй не вистачає. А чого – і сам не можу зрозуміти.

Раптом відчинились двері і в хату ввійшла прабабуся Олі – столітня Надія. Про неї родичі забули, бо багато років сиділа прабабуся Надія в хаті, нікуди не виходила. Але почувши про хворобу правнучки, вирішила навідати її.

Підійшла до ліжка, сіла на ослінчик, взяла Олину руку в свою, зморшкувату і маленьку, й сказала:

– Немає в мене ні медових стільників, ні солодкого коров'ячого масла, немає ні свіжих лісових ягід, ні горіхів, немає ні перепелиних яєчок, ні курячого крильця. Стара я стала, нічого не бачу. Принесла я тобі, мила моя правнучко, один-єдиний подарунок: сердечне бажання. Єдине бажання залишилось у мене в серці – щоб ти, моя квіточко, видужала й знову раділа ясному сонечкові.

Така величезна сила любові була в цьому доброму слові, що маленьке Олине серце забилося частіше, щічки порозовішали, а в очах засяяла радість.

– Ось чого не вистачало Олі, – сказав дід Опанас. – Доброго слова.

Автор: Василь Сухомлинський

Джерело: <https://derevo-kazok.org/dobre-slovo-v-suhomlinskij.html>

Казка з Карпат про супер-силу

Зібрав дід Іван своїх звірят на розмову і каже: “Колись давно дідусь відкрив мені секрет: як бути непереможним, але наказав нікому не розповідати. А ще він з самого малку привчив мене робити зарядку, і хоч я нікому не хвалився, про мою супер-силу вже дізналися усі люди довкола.”

Звірі зачудовано слухали діда Івана. Овечки кліпали очима і вертіли хвостами, песик поскладав лапки і не зводив погляду з діда, коник мирно жував травичку і уважно слухав, а кури тихесенько сиділи – чого від них ніколи й не дочекаєшся. Дід Іван обвів усіх поглядом і притишено сказав: “Тепер і я вам, звірята мої гарні, хотів би передати цю таємницю.”

Але порушити обіцянки дід не міг. Він попросив, щоб звірята прийшли зранку на подвір’я і виконали те, що він їм покаже. Наступного ранку ні світ, ні зоря, а перед хатиною діда Івана уже всі товчуться. Курчата застрибнули на коника і катаються, а песик довкола бігає і так дзвінко погавкує, що дідові у хатині вуха закладає.

Вийшов дід, постукав у дерев’яний щит, що під хатиною вже багато років висить. Звірі збіглися, обступили діда і чекають. Усім хочеться знати, як то бути найсильнішим.

“Розійдіться і станьте так, щоб довкола було багато місця”, – сказав дід Іван. Троє курчат вмістилося на порозі. Овечки стали півколом біля хати, а кінь та пес у центрі подвір’я. Тільки півень з куркою стали далі – біля курника.

“Всі готові? А тепер робіть те, що я вам казатиму”, – скомандував дід Іван. Звірята радісно загукали: “Готові! Готові!” Але над подвір’ям було чути тільки звуки квоктання, кукурікання, бекання, гавкання та іржання. Дід Іван усміхнувся і несподівано запропонував: “Робимо зарядку!”

Звірята здивувалися, вони чекали чого завгодно, але не зарядки. А песик навіть розчаровано присів і опустил хвоста. Курчата також похнюпили свої дзьобики. Але дід Іван на те не зважав і далі приказував: “Починаємо зарядку всі разом, розминаємо по-черзі всі ніжки й лапки: раз-два – сюди круть, туди круть, три-чотири – туп-туп-туп.”

Дід сам робив вправу, а за ним усі повторювали. А потім курчата підбігли до песика і застрибнули йому на спину. Вівці й собі давай стрибати як акробати. Менша вискочила на спину середньої, середня на найбільшу і давай приспівувати: Бе-бе-бе – файно йде) Лише коник старанно робив завдання – тільки було чути: шух-шух-шух та цок-цок-цок. Гарні підкови у коника видавали такий дзвінкий звук, бо він тупав на кам’янистій частині подвір’я.

Дід трохи вгамував непосидючих звірят і запропонував далі: “Сіли-встали, сіли-встали, відпочили й повторили”. І відразу ж приступив до вправи. Тут звірята

розділилися на дві групи: одні присідали швидко, інші – повільно. Тепер коник поважно сідав на всі чотири ноги і так само неспішно вставав. А курчата вже встигли за цей час по 10 разів поприсідати.

Песикові присідання не дуже сподобалося і він почав підганяти овечок. Як котрась присяде, та й затримається на хвилику, то песик її кусь легенько за лапу і овечка відразу ж на ноги підстрибує: беее-беее! А курка з півнем тільки поглядали на усіх і повторювали рухи, вони нікому не заважали і ніхто їх не турбував.

“Настав час покачатися, – вигукнув дід, – Вправо-вліво, вправо-вліво і на сусіда поглядаючи усміхайтеся!” Ну тут у звірят настав хаос – всі почали котитися у різні боки і настрибувати один на одного. Вівці як навалилися всі разом на песика, то він не те що курснути жодну, він і зуби показати не міг. Але коник як боком штовхнув клубок овець, то й вони і розлетілися у різні боки.

А курчата справились на відмінно – покрутилися всі разом в один бік, потім в інший і тільки шусть-шусть все з більшою силою вертілися, що було видно тільки жовті клубочки, котрі туди-сюди крутяться.

“Ну простих вправ нам вистачить, тепер будемо складніші робити”, – витягнув дід довгу жердину з-під хати. “Починаємо стрибки у висоту – кожному підберемо завдання залежно від його зросту”, – сказав дід. – “Хто перший?” Песик тут же підбіг до діда Івана, підстрибнув і лизнув його за руку. “О, є доброволець”, – усміхнувся дід. Він виставив планку і кивнув, мовляв, можна! Песик розігнався та як стрибнув – перестрибнув! Гав-гав-гав – радісно подав голос пес.

А вівці вже й собі позбігалися до господаря. Дід подивився на них і каже: “А ви, мої біленькі, будете стрибати одна через одну. Ставайте у ряд!” Поставив овець дід за зростом і тільки видно, як котрась овечка перестрибує через свою сусідку: скік-скок, скок-скік, скок-скок, скік-скік. Всі справилися.

Курчата ще ті спортсмени – вони до дідуся підійшли вже стоячи один на одному. Тому дідусь їм трішки ускладнив завдання. Спочатку курчата застрибували на спину песика і робили драбинку із трьох курчат, а потім по одному перестрибували на коня. От тільки коник не захотів стрибати у висоту, але він піднявся на задні ноги і показав, що може так довго стояти.

Ох розігрілися всі та розворушилися і наче, як сильнішими стали. А дідусь, усміхаючись, каже: “За наступними секретами супер-сили приходьте завтра.” Звірята почали покрикувати, що хочуть вже все зробити, щоб супер-силу отримати, але дідусь на їхні прохання не зважав.

З того часу кожного ранку збиралися звірята на подвір’ї та й робили зарядку разом з дідом, він показував їм все нові вправи та розповідав, як зміцнювати спину, лапи, ніжки, крила. Ця традиція всім так сподобалася, що ніхто вже й не пригадував, що дід мав розповісти про таємницю сили. І якщо часом овечки просипали, песик застрибував до них і легенько покусував: кусь-кусь. І вівці – оп-оп-оп – вибігали одна за одною до гурту.

Одного сонячного ранку дід поглянув на своїх спортсменів і каже: “Ви всі навчилися робити зарядку і так гарно вам це вдається, що стало улюбленим спільним заняттям. Думаю, що настав час розповісти вам таємницю моєї супер-сили. Секрет у щоденних тренуваннях. Мій дідусь муштрував мене ще змаленька. Коли я підріс, то він мене навчив дерево за чуб ловити і пригинати до землі.”

Звірята обступили діда Івана і радісно попискували – вони відчували гордість за свого сильного господаря.

“Тепер й всі ви стали набагато витривалішими”, – говорив далі дід Іван. – “Але є ще один секрет супер-сили і зараз ми всі підемо його випробовувати” Відкрив дід хвіртку і вказав на стежину, що вела з подвір’я у ліс. Ступив крок, махнув рукою, щоб усі рушали за ним і потупав по стежці. Вже за кілька хвилин перед подорожніми відкрилися лісові краєвиди. Дід впевнено йшов поміж дерев і розсував гілля ялинок, а по його слідах ступали звірята. Раптом поміж деревами з’явився чорний отвір. Ніхто не був полохливим, але ніхто й не поспішав туди заходити.

“Не бійтеся, ходіть зі мною”, – спокійно мовив дід Іван і зник у темряві. Слідом відразу пішов коник, песик та вівці. А кури з курчатами скупчилися і все ніяк не можуть наважитися зайти. Страшно їм. Аж чують вони гукає дід: “Перший крок-темно, другий крок – темно, третій крок – вже світло. Ходіть, кури й курчата до нас.” Курка з півнем застрибнули в темий отвір, а курчата побачили такий гарний куц ягідок і підійшли спробувати їх. В цей час кури опинилися посеред освітленої печери поряд із своїми друзями. Дивляться звірята – вогнище палахкотить і по стінах тіні скачуть.

“А познайомлю-но я вас з моїм другом-динозавриком”, – усміхнувся дід. – “Виходь, друже!” Маленькими кроками із середини печери вийшов зовсім невеличкий, дуже гарний звір і усміхнувся: “Привіт, я динозаврик. Добре, що ви до мене прийшли.”

Звірята відразу підступили знайомилися з динозавриком. Він виявився для них цікавішим від усіляких супер-сил. Це ж новий друг! Песик тричі лизнув динозаврика за лапку і радісно дзявкнув. Вівці тулилися до динозаврика і зігривали його своїми теплими і м’якими боками.

Аж тут почулося радісне попискування курчат – вони саме застрибнули в печеру і побачили динозаврика. Виявляється, вони вже раніше бачилися – перед мандрівкою курчат по найвищих горах у Карпатах. Курчата підбігли і почали обіймати динозаврика крилами. Це розслабило і розвеселило їх, що всі почали посміхатися.

“Отут можна отримати величезну силу”, – показав дід Іван на вогонь посеред печери. – Хто хоче перевірити? Обережно перестрибуйте через вогонь!”

Динозаврик закликав нових друзів стрибати через вогник. Кожному підказував, з якого боку краще підходити і в який час, щоб не попектися. Всі перестрибнули, тільки кури не захотіли – надто велике для них було вогнище і могло обсмалити їм крила.

Відчули звірята величезну силу, яка їх наповнила. “А приходь до нас на зарядку!”, – запропонував дід динозаврикові. Але він тільки покрутив головою і його очі стали сумні. “От лихо, я й забув, що тобі з печери нікуди виходити не можна”, – зітхнув дід Іван. Аж тут песик почав гавкотіти і все вибігав та повертався назад до дракончика. “А це ідея!” – сказав дід Іван. – “Тепер ми будемо в печеру на зарядку приходити. Тут завжди світло.”

Припала до вподоби усім така ідея та й вирішили звірі на зарядку вгості до динозаврика заходити. А усіх, хто хоче бути сильним та здоровим дід Іван закликає щодня тренуватися і приєднуватися до них на зарядку.

Динозаврик навіть пісеньку-розминку придумав і співає, коли всі сходяться:

Танцюй, стрибай і ве-е-се-е-ли-и-ся!
 Ти на зарядці – а тут си-и-л-а-а вся-я!
 Тепер твій час – спортом за-а-й-ма-а-й-ся.
 Який чудовий по-о-о-чаток дня-я-я-я!

Тож якщо десь почувете цю співаночку, то можете бути певні, що це наші звірята на зарядці) І ще вони переконані, що усі діти в світі роблять зарядку, щоб бути супер-сильними.

Автор: Оксана Ничипорук

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/okšana-nychyporuk/kazka-z-karpat-pro-super-silu.html>

Зелена змія

Жили-були король і королева, у яких народились доньки-близнята. Вони запросила на хрестини фей. А в ті далекі часи, якщо феї приходили хрестити дитину, вони приносили їй купу подарунків. Наприклад, могли перетворити звичайну дитину на найгарнішу і найрозумнішу в світі. Але зрідка феї могли побажати немовляті багато поганого, тому всі батьки прагнули всіляко догодити їм.

І ось у палаці було влаштовано чудовий бал на честь хрестин і, звісно, для того, щоб феї залишилися задоволені. Не встигли феї взятися до страв, як з'явилася стара-стара фея. Її вже багато років ніхто не бачив, гадали, що вона померла, тож і не запросили на бал. Королева затремтіла, передчуваючи лихе.

Стара карга підійшла до ліжечка першої дитини і сказала:

– Я бажаю тобі бути най потворнішою на всьому білому світі.

Вона підійшла до другого ліжечка, як раптом до неї підскочила молоденька смілива фея, що залишилася в тронній залі, і схопила її за горб. Стара від злості спалахнула, як сірник, і згоріла. Коли феї повернулися, вони постаралися нагородити бідолашну дитину найкращими своїми дарунками. Але королева була невтішна, адже з кожною хвилиною її донька ставала все потворнішою і потворнішою.

Феї вирішили зарадити бідоласі.

– Ваша величносте, не засмучуйтеся, – сказали вони. – Ми обіцяємо, що колись ваша донька стане найщасливішою дівчиною на світі.

– А чи буде вона гарною? – запитала розпачливо королева.

– Ми не можемо всього пояснити, – відповіли феї. – Але звіртеся на нас – вона буде щасливою.

Королева подякувала їм. Першу доньку вона назвала Дораглі, а другу – Дорабелла. Дораглі з літами ставала все потворнішою, а Дорабелла – все гарнішою. Коли Дораглі виповнилося дванадцять років, вона стала такою жахливою, що ніхто без огиди не міг навіть дивитись на неї. Тому король купив найвіддаленіший замок у королівстві й оселив її там жити в самотині. Вона поїхала туди зі своєю старою нянькою та кількома слугами. Старий замок стояв над берегом моря. Тут і жила Дораглі довгі два роки.

Вона вчилася грати на різних інструментах, малювала і навіть написала цілу книжку віршів. Але вона дуже нудьгувала за батьками й одного разу вирішила

навідати їх. Дораглі приїхала якраз у той час, коли її сестра виходила заміж за принца із сусіднього королівства. Родичі були зовсім не раді їй. їм було неприємно дивитися на її потворність, до того ж вони боялися, що принц, побачивши її, відмовиться одружуватися з її сестрою, Дорабеллою.

Нещасна Дораглі крізь сльози сказала їм:

– Я приїхала тільки, щоб на хвилику побачити вас. Я так нудьгувала! Але ви не бажаєте мене бачити, і я зараз же їду назад!

Вона хотіла була нагадати їм, що її потворність – це не її провина, а їхня, але вона мала дуже добре серце, тож не стала цього робити, а лише в сльозах покинула палац.

Якось, гуляючи лісом, вона побачила величезну зелену змію, яка, підвівши голову, сказала їй людським голосом:

– Доброго ранку, Дораглі! Не сумуй. Подивися на мене. Я набагато потворніша за тебе. А колись була привабливою.

Дораглі дуже злякалася і побігла додому. Кілька днів вона боялася виходити з дому, але одного вечора, утомившись від одноманітності палацових кімнат, вона вийшла прогулятися берегом. Підійшовши до моря, вона побачила розкішний маленький золотий човник, весь усіяний коштовними каменями. Він так і сяяв у променях призахідного сонця, а його весла були зроблені зі щирого золота. Човник потихеньку гойдався на хвилях, і Дораглі підійшла розглянути його ближче. Вона ступила в човник і спустилася в маленьку каюту, обшиту зеленим оксамитом. Поки вона розглядала оздоблення каюти, повіяв дужий вітер, і човник швидко понесло у відкрите море. Дораглі спочатку намагалася зупинити човник, але потім подумала: «Я швидше за все загину, і тоді мої страждання скінчаться. Я така потвора, що всі ненавидять мене. Моя сестра стала королевою, а я залишилася почварою. Тільки бридкі змії хочуть знатися зі мною». Раптом серед хвиль з'явилася зелена змія, яка сказала людським голосом:

– Дораглі, якщо ти не відмовишся від допомоги бридкої змії, я зможу врятувати тобі життя і повернути красу.

– Краще я помру, – сказала Дораглі, адже над усе на світі вона боялася змій. Ні слова не сказавши, змія зникла у хвилях.

«Це зелене чудовисько наганяє на мене жах. Я вся тремчу від страху, коли бачу ці очі і жало, яке стирчить з її жахливої пащі. Краще я загину, ніж довірю їй своє життя. Але чому вона переслідує мене? І як вона навчилася говорити?» – подумала Дораглі.

Цієї миті вітер доніс до неї слова:

– Принцесо, не будь жорстокою з зеленою змією. Вона може тобі допомогти навіть у тому, в чому ти й не думаєш. Дозволь їй зробити це.

Тим часом налетів різкий вихор, погнав човен на рифи і, розбивши його вщент, стих. Дораглі схопилася за якусь дошку. І раптом вона з жахом зрозуміла, що тримається не за уламок човна, а за шию зеленої змії. Через якийсь час вони підпливли до скелі, і змія, висадивши Дораглі на суше, зникла у хвилях. Дораглі, сидячи сама на скелі, плакала, примовляючи: «Я врятувалася від бурі, але тут я напевно помру».

Находив вечір. Видершись на верхівку скелі, Дораглі прилягла і незабаром заснула. Уві сні їй чулася найчудовіша музика, яку вона коли-небудь могла чути. «Який прекрасний сон», – подумала Дораглі і, потягнувшись, розплющила очі.

Але як же вона здивувалася, коли несподівано побачила навколо себе не море і не скелю під собою, а ліжку, зроблене з різьбленого дерева, що стояло в ошатній золотій залі.

– Що це зі мною і де я? – не могла вийти з дива Дораглі.

Несподівано вона почула, як хтось легенько постукав у двері. Вона підійшла й відчинила їх. На порозі було багато маленьких лялечок, живих, як звичайні люди. Вони були завбільшки з долоню, але сміялися і розмовляли, як люди. Лялечки привіталися з Дораглі і висловили надію, що їй сподобалося в їх чудовому королівстві.

– Наша дорога госте, – сказала найменша лялечка, – наш великий король наказав, щоб ми зробили ваше перебування тут якомога щасливішим. Тому ми до ваших послуг.

Вони повели Дораглі в сад, де показали їй розкішний басейн. Поряд із басейном вона побачила два великі стільці.

– Чиї це? – запитала вона.

– Один короля, – сказали лялечки, – а другий – ваш.

– А де ж сам король? Я його не бачу, – сказала Дораглі.

– Він зараз на війні, – відповіла одна з лялечок.

– А в нього є дружина? – поцікавилася Дораглі.

– Ні, – відповіла лялечка. – Він іще не зустрів свою мрію.

Викупавшись у басейні, Дораглі вбралася в розкішні шати, які принесли їй лялечки. Її зачіску прикрасили коштовними самоцвітами. Дораглі була щаслива. Уперше в житті вона почувалася як справжня принцеса.

Непомітно пролетів тиждень. Дораглі була щаслива, лялечки теж. Вони полюбили її за добре серце. Якось уночі, лежачи в своєму ліжку, вона міркувала, що ж буде далі. Вона почувала себе чомусь все одно самотньо.

«Це тому, що не знаєш кохання, – відповів їй думкам голос згори. – Справжнє щастя приходить тільки до люблячих людей».

– Хто з лялечок розмовляє зі мною? – поцікавилася Дораглі.

– Це не лялечка. Це я, володар усіх цих земель, моя люба. І я кохаю вас усім своїм серцем.

– Король кохає мене? – запитала вражена Дораглі. – Ви, напевно, сліпі. Я потворніша за всіх монстрів на світі.

– Ні, я чудово бачу вас, і все ж наполягаю, що ви найгарніша дівчина на світі.

– Ви дуже великодушні, – сказала Дораглі. – У мене немає слів.

Невидимий король більше не озивався цієї ночі. Наступного дня Дораглі запитала лялечок, чи не повернувся з полів битв король, і їхня відповідь: «Ще ні», дуже її здивувала.

– А він молодий і гарний? – запитала вона.

– Так, – відповіли лялечки. – І ще він дуже уважливий. Він повідомляє нам новини про себе щодня.

– Але чи знає він, що я тут?

– Авжеж, він знає про вас усе. Щогодини скороходи доставляють йому докладний звіт про ваше перебування в його королівстві.

З того часу, як тільки їй ставало самотньо, Дораглі одразу чула голос невидимого короля. Він завжди говорив їй приємні і ніжні слова. Одного разу

вночі, прокинувшись, вона побачила поряд зі своїм ліжком туманний силует. Вона подумала, що це одна з лялечок охороняє її сон, і простерла руку, намагаючись доторкнутися до постаті. Раптом хтось почав цілувати її руку, і кілька сльозинок пролилося на неї. Дораглі зрозуміла, що це невидимий король.

– Чого ти хочеш від мене? – запитала вона. – Як я можу покохати тебе, якщо ніколи не бачила твого обличчя?

– Моя люба принцесо, – відповів невидимий король. – Річ у тому, що я не можу показати тобі свого обличчя. Зла стара чаклунка, яка так жорстоко вчинила з тобою, наклала на мене семирічне закляття. П'ять років уже минуло, залишилося два роки. І якщо ти зараз погодишся одружитися зі мною, вони будуть найщасливішими в моєму житті.

Зворушена добротою і шляхетністю невидимого короля, Дораглі щиро покохала його і дала згоду взяти з ним шлюб. При цьому вона обіцяла, що не намагатиметься побачити його, поки не минуть ці нещасливі два роки.

– Річ у тому, моя кохана, – сказав невидимий король, – що коли ти зламаєш свою обітницю, то з цієї миті сім років закляття почнуть знов. А якщо ти дотримаєш обіцянки, то я через два роки постану перед тобою найгарнішим чоловіком на світі й ти теж станеш найпрекраснішою з королев, оскільки й до тебе повернеться твоя краса, відібрана злою чаклункою.

Дораглі пообіцяла йому бути терплячою і недопитливою, і незабаром вони одружилися. Але якось уночі вона поставила біля свого ліжка лампу, і, коли король підійшов до її ліжка, світло впало на його обличчя. О жах! Це був зовсім не король, а величезна зелена змія.

– О боже! – скрикнув, заливаючись сльозами, король. – За що ти так учинила зі мною, адже я дуже кохаю тебе.

Дораглі у відповідь тільки мовчки тремтіла від страху. Зелена змія зникла. Вранці з'явилися лялечки, дуже сумні, оскільки щойно отримали новини, що зла чаклунка наслала на їхнє королівство ворогів – маріонеток. Лялечки хоробро билися і перемогли їх. Але чаклунка здійняла вихор із пилу і грязі на все королівство невидимого короля, і всі загинули. Уціліла тільки Дораглі. Маріонетки взяли її в полон і привели до старої чаклунки.

– Здрастуй, дорогенька, – сказала стара. – Мені здається, що ми вже зустрічалися з тобою. – Вона засміялася. – Одного разу я славно погуляла на твоїх хрестинах.

– Невже, – заблагала Дораглі, – ти тоді недостатньо покарала мене, зробивши огидною? Навіщо ти знову завдаєш мені болю?

– Ти надто багато базикаєш, – сказала стара. – Гей, слуги, принесіть залізні черевики і надіньте їх на цю... королеву, ха-ха!

Слуги натягнули вузькі, що в них ледве проходила нога, і важкі, як гирі, черевики на королеву. Потім стара дала їй страхітливе веретено, що кололо пальці до крові, і сплутаний клубок павутини.

– Розплутай її протягом двох годин і спряди у красиву пряжу.

– Я не вмію прясти, але постараюся, – відповіла Дораглі.

Її відвели до маленької темної комірочки і замкнули там. Дораглі кілька разів намагалася розплутати павутину, але в неї нічого не виходило. Вона до крові сколола собі пальці. Похнюпившись голову, дівчина гірко заплакала, згадавши своє безтурботно-щасливе життя в палаці, яке вона втратила через власну дурість.

Раптом вона почула знайомий голос.

– Моя люба, навіщо ти змусила мене так страждати? Але я кохаю тебе і хочу, щоб ти врятувалася. У мене залишився один друг – Фея Покровителька, і я попросив її допомогти тобі.

Раптом хтось тричі сплеснув у долоні, і павутина Дораглі перетворилася на чарівну пряжу.

Через дві години до комірки прийшла чаклунка, наперед тішачись тим, як вона розправиться з принцесою.

– Ну що ж ти не напружа, бридке ледаче дівчисько? – ще з порога закричала вона.

– Я зробила все, що змогла, – відповіла Дораглі, простягаючи їй моток красивої пряжі.

– Ти думаєш, що ти можеш перехитрити мене, – затряслася від злості відьма. – Ну так ось тобі моє друге завдання. Сплети з цієї пряжі сітку, та таку, щоб нею можна було ловити рибу.

– Але, бабусю, – відповіла їй Дораглі, – навіть мухи іноді проривають сітку з павутини.

– Я спопелю тебе, якщо ти не виконаєш моє завдання, – люто зашипіла стара.

Як тільки вона покинула кімнатку, Дораглі гірко заплакала і, здійнявши до неба руки, сказала:

– Феє Покровителько, благаю тебе, допоможи мені!

Не встигла вона договорити, як сітка була готова. Дораглі віддала хвалу феї і додала:

– Мій любий королю! Тільки тепер я зрозуміла, як не цінувала твоє кохання і завдала тобі стільки страждань. Пробач мені, якщо можеш.

Коли відьма побачила сітку, вона страшенно розлютилась.

– Я заберу тебе до себе в палац, і там ніхто вже не зможе тобі допомогти! – закричала вона.

Схопила відьма Дораглі і веліла слугам відвезти її на кораблі до себе в замок. Уночі, сидячи на палубі, Дораглі дивилася на зірки і оплакувала свою нещасливу долю. Раптом вона почула знайомий голос.

– Не турбуйся, люба моя! Я врятую тебе.

Дораглі глянула на воду і побачила там зелену змію. Раптом де не взялася зла чаклунка. Вона ніколи не спала і почула голос невидимого короля.

– Зелена змія! – закричала вона страшним голосом. – Я наказую тобі поплисти звідси на край світу і більше тут не з'являтися. Ти ж, Дораглі, побачиш, що я зроблю з тобою, коли ми прибудемо на місце.

Зелена змія попливла, куди їй веліла чаклунка. На ранок корабель прибув на місце. Чаклунка взяла Дораглі, прив'язала їй на шию величезний камінь і дала в руки діряве відро.

– Підіймися на скелю, – наказала вона їй, – там, на вершині, росте ліс, повний лютих звірів, які охороняють колодязь Знань і Терпіння. Піди туди і принеси мені з цього колодязя відерце, повне води. Поквапся! Я даю тобі на це три роки.

– Але як я можу підійнятися на цю скелю? – розпачливо вигукнула Дораглі.

– Як я можу принести води в дірявому відерці?

– Мене не цікавить, як ти виконаєш мій наказ, – засміялася відьма. – Зроби це, інакше я уб'ю зелену змію.

Дораглі пообіцяла собі, що зелена змія більше ніколи не постраждає через неї, і взялася до діла. Фея Покровителька допомагала їй як могла. Здійнявся сильний вітер і закинув Дораглі на верхівку скелі. Фея приборкала диких звірів своїми чарами. Після ще одного помаху чарівною паличкою з'явилася колісниця, запряжена двома соколами. Дораглі почала гаряче дякувати феї, але та, усміхнувшись, сказала:

– Зелена змія попросила мене допомагати тобі. Соколи миттю доправлять тебе до колодязя Знань і Терпіння. Вони також наповнять ущертв водою твоє відерце. Коли ти отримаєш воду з колодязя, вмийся нею, і до тебе повернеться твоя колишня краса.

– Як це чудово! – вигукнула Дораглі.

– Але ти мусиш поквартитися і зробити те, що я тобі скажу, перш ніж повернутися до чаклунки. Твоє закляття зробило тебе рабинею рівно на сім років. Птахи домчать тебе до лісу. Перечекай час свого закляття там.

Дораглі гаряче подякувала феї і сказала:

– Усі твої подарунки і навіть краса, яка повинна повернутися до мене, не тішитимуть мене. Я не можу бути щасливою, поки страждає зелена змія.

– Якщо ти будеш хороброю всі роки твого закляття, ти будеш вільна і зелена змія теж, – пообіцяла фея.

– Невже так довго я не побачу і не почую його? – запитала Дораглі.

– На жаль, ні, – відповіла фея. – Твоє закляття не дозволяє тобі отримувати від нього звісток.

Сльози бризнули з очей Дораглі, коли вона це почула. Вона сіла в колісницю, і соколи помчали її до колодязя Знань і Терпіння. Коли вони наповнили її відерце водою так, що не пролилося ні краплини, Дораглі подумала: «Ця вода може зробити мене мудрішою. Я, мабуть, вип'ю ковток і стану розумнішою. А вже потім умиюся, щоб бути гарною». Вона спочатку випила ковток чарівної води. Потім умилася. І стала такою гарною, що всі птахи навколо відразу ж заспівали, дивлячись на її красу.

Потім з'явилася добра фея і сказала:

– Твоє бажання стати мудрішою, ніж гарнішою, радує мене. І я скорочу твоє закляття на три роки. Але поглянь-но, якою прекрасною ти стала, ти не можеш називатися більше Дораглі. Тепер ти королева Діскрит.

Перш ніж зникнути, фея торкнулася ніг королеви, і тісні потворні залізні черевики перетворилися на пару золотих черевичків. Птахи примчали королеву Діскрит у ліс. Як чудово там було! Райські птахи співали на райських деревах, а звірі навколо говорили людськими голосами.

– Фея прислала нам гостю, – сповістили соколи всіх навколо. – Це королева Діскрит.

– О, яка вона прекрасна! – загомоніли звірі. – Стань, будь ласка, нашою повелителькою!

– З радістю, – погодилася Діскрит. – Але скажіть мені спочатку, що це за місце, де ми зараз?

Старий і мудрий кріт відповів їй:

– Багато-багато років тому феї втомилися боротися з людськими лінощами, брехнею і неробством. Спочатку вони намагалися напоумити людей, але потім розсердилися на них і перетворили хамів на свиней, балакучі пліткарки стали папугами або курками, а брехуни – мавпами. Цей ліс став їхньою домівкою. Вони тут будуть, аж поки феї визнають, що з них досить цієї науки.

Звірі дуже полюбили добру і мудру Діскрит. Вони збирали для неї горіхи, годували її лісовими ягодами і розважали казками. Справді, будь-хто знайшов би щастя в цьому раю. Але Діскрит весь час мучили думки про те, яке нещастя вона принесла зеленій змії. Швидко пролетіли три роки.

Королева Діскрит знов озула свої залізні черевики, взяла відерце з водою мудрості, наділа на шию ланцюг з каменем і попросила соколів од-правити її до старої відьми.

Стара дуже здивувалася, коли побачила її. Вона думала, що Діскрит давно вже померла, або її роздерли дикі звірі в лісі. Але перед нею стояла жива і здорова Діскрит і простягала їй відерце з чарівною водою. Побачивши її обличчя, відьма страшенно розлютилася.

– Що зробило тебе такою гарною? – заричала вона.

– Я вмилася водою мудрості, – сказала королева.

– Ти посміла не послухатися мене, – закричала чаклунка, люто тупаючи ногами. – Я покараю тебе. Йди у своїх залізних черевиках на край світу. Там у глибокій ямі лежить бутель з еліксиром довголіття. Принеси його мені. Я забороняю тобі відкривати бутель. Якщо ти не послухаєшся мене, твоє закляття триватиме вічно.

Сльози навернулися на очі Діскрит. Побачивши їх, чаклунка злорадно засміялася:

– Біжи швидше, і спробуй не виконати мого наказу!

Принцеса пішла, навіть не знаючи, де той кінець світу. Вона йшла багато-багато днів і ночей, але одного разу її зранені, закривавлені ноги підломилися від втоми. Вона впала на землю і подумала, що вмирає. Цієї миті вона шкодувала тільки про те, що більше не побачить зеленої змії. Раптом перед нею з'явилася добра фея і сказала їй:

– Діскрит, чи знаєш ти, що ти зможеш звільнити від чарів зелену змію тільки в тому разі, якщо принесеш чаклунці еліксир довголіття?

– Я неодмінно дійду туди, – пообіцяла Діскрит. – Але як мені дізнатися, де край світу?

– Візьми цей чарівний прутик і встроми його в землю.

Подякувавши, королева все зробила, як веліла фея. Зі страшним гуркотом перед нею розсунулася земля, і королева побачила глибоку темну яму. Долаючи страх, вона сміливо спустилася на її дно. За свою відвагу їй було заслужено винагороджено. Внизу на неї чекав найгарніший юнак на світі, і Діскрит зрозуміла, що це зелена змія. Побачивши її, король не міг вимовити й слова, вражений її красою.

Довгий час вони сиділи, пригорнувшись одне до одного і плачучи від щастя. Потім з'явилася чаклунка, що охороняла еліксир, і вручила Діскрит бутель. Ніби для того щоб випробувати її, бутель не був закупорений. Але Діскрит добре пам'ятала уроки долі й пододала спокусу відпити з бутля.

Король і королева принесли еліксир старій відьмі. Вихиливши його відразу, вона стала такою гарною і доброю, що миттю забула про всі ті капості, які вона робила в житті. Змахнувши своєю паличкою, вона обернула зруйноване королівство зеленої змії на ще прекрасніше, ніж раніше. А потім одіслала прекрасного короля і мудру королеву додому.

Автор: Шарль Перро

Джерело: <https://derevo-kazok.org/zelena-zmija-sharl-perro.html>

Як лисичка і два гусі весну зустрічали...

Настала весна. Вона впевнено йшла собі по землі – всюди розтавав сніг та лід, земля зігрівалася, струмочки розтікалися. А де весна пройшлася, там враз зеленіла трава і пробивалися з-під землі перші малесенькі квіточки. І всюди за весною чувся спів пташок та веселий гомін. Бо як тільки весна дихне легеньким віртиком, то відразу всім стає тепліше і радісніше: і звірятам малим та великим, і рослинам, і дорослим з дітками.

Ступила весна і в Музичний Ліс. Цілу зиму він спав – звірята тихенько сиділи по своїх домівках. Але чи всі знають, що таке Музичний ліс? О, тут треба сказати, що це наймузикальніший ліс на світі! Кожен звірок тут вмє і любить співати, навіть дерева, кущі і трави з квітами.

Ну от, наприклад, у будь-якому лісі лисиця – це звичайнісінька лисиця з хвостом, лапами, очима. Ну що ще має лисиця? Ага, спину, хвіст голову, очі, носа, пашу й зуби. А в Музичному лісі така ж лисиця вмє співати Хто б міг собі таке уявити?

Всі думають, що пісню “Я лисичка, я сестричка” придумав якийсь пісняр. Він то міг її придумати, а міг і підслухати, як лисичка з Музичного лісу цю пісню співала. Бо це її улюблена пісня. Не раз таке бувало, що вийде лисичка на галявину, як сонечко пригріє, та й виспіває. А взимку ніхто з звірят не може співати, бо страшний холод сковує весь Музичний ліс.

Але з першим теплом весни усе оживає: метушаться комашки, звірята, травиця з усіх сил росте і міцніє. У Музичному лісі, знаєте, все дуже швидко відбувається. Там за один день можуть всі дерева й кущі зазеленіти, трава вирости і квіти порозцвітати. Чудасія просто! Інакше і не скажеш.

З початком весни у Музичному лісі кожен звір так радіє, що може нарешті поспівати, що спочатку усі ходять і виспівають на весь голос – ніхто тут нікого не чує. І от тепер, коли наша гарна і красива лисичка бігла собі по лісі й наспівувала своєї улюбленої, їй так хотілося поспівати разом з кимось, щоб хтось послухав її чудовий голос...

Вона в один бік глянула, в інший – всі звірі співають свої пісні, аж очі позаплющували. Лисичка вже й до зайчика каже: “Давай поспіваємо!” Але вухатий і слухати не хоче. Сидить собі, ніжками чеберяє і співає.

Тоді лисиця прийшла додому і каже до свого лиса: “Лисе, мій любий, а давай поспіваємо, вшануємо красну весну!” Але лис як подав свій голос, як загорланив, то аж листя затряслося на дереві, аж вухка лисиччині не могли цього витримати. “Ех, лисе, я ж хотіла разом поспівати, а не перекрикуватися!”, – вигукнула і собі лисиця.

“Е, ні, голубонько, хто голосніше співає, той кращий голос має!”, – заспівав лис на увесь ліс. І таке почалося... Всі звірі нумо й собі чим голосніше співати – страшний галас здійняли! “Піду на узлісся”, – подумала лиска, може там мені трапиться хтось, з ким можна гарно поспівати і весну зустріти.

Йшла лисичка, йшла, мугикала собі, так і до краю лісу дісталася. Тут росло менше дерев і не так густо, як всередині. Пороззиралася лисичка на всі боки. Бачить – розкинулося поле під лісом, а по ньому ходять двоє гусей.

“Що ж це мені робити, щоб їх не налякати?” – подумала лисичка. Вирішила вона замаскуватися. Нарвала квітів і сплела вінок. “Ні, цього не вистачить”, – зітхнула і почала зривати гілячки з кущів.

І коли лисичка стала схожою на зелений завітчаний кущ, тоді вирушила у напрямку до гусей. Вони зовсім не звертали увагу на таку дивну істоту.

“Привіт, славні гуси”, – доброзичливо вигукнула лисичка.

“Привіт й тобі”, – відказали гуси, – “А ти хто такий?”

“Я – посланець весни”, – не розгубилася хитра лисичка, – “Вшановую свою господиню – красну весну – пісень співаю і вас закликаю приєднатися.”

Чесно кажучи, це були гуси із звичайного казкового села і вони не вміли співати, але їм ця ідея дуже сподобалася.

“Давай ми тобі будемо допомагати, як вміємо. Ти починай співати, а ми підтягнемо”, – запропонував один гусь. “Еге ж, співай, послухаємо тебе”, – підтримав відразу ж другий гусак.

Лисиччиній радості не було меж. Вона давай співати веселенько про красну весну, котра прийшла і багато тепла на землю принесла. “Як гарно ти співаєш!”, – заслухалися гуси і по черзі все вихваляли голос лисички. Так за співами та розмовами і минуло півдня. Вже й сонечко почало до заходу котитися по небі. Аж тут вибігає з лісу лис. Побачив він гусей і підійшов, каже до них: “Гуси, скажіть, а ви лисички тут не бачили?” А на саму лисичку й уваги не звертає, бо зовсім не впізнав її у новому прикиді.

“Та ні, не бачили”, – похитали головами гуси.

“Я вже увесь ліс оббігав, а вона як випарувалася”, – бідкався лис.

Не встигла наша лисичка щось відповісти, як перший гусак каже: “А ти приєднуйся до нас, будемо пісень весняних співати і твою лисичку до нас закликати.” “Класна ідея”, – підтримав другий гусак.

“Якесь відчуття у мене, що вона десь тут близько”, – поділився лис, – “Та давайте разом її знайдемо.” А лисичці вже й кортить признатися, що це вона, але й цікаво, як лис буде далі поводитися. От йдуть вони не кваплячись, лис починає наспівувати таким зворушливим голосочком: “Лисочко, моя любя, лисочко моя мила, ходи до мене!”

А лисичка, обернула голову в інший бік і гукнула: “ Знайди мене” Лис відразу й не зрозумів, звідки звук, бо йшов по переду. А гусі побачили і вже зрозуміли, що це лисичка з ними. Тоді один гусак каже: “Розкажи, лисе, а чому ти шукаєш лисичку?”

Лис аж почервонів, так йому соромно стало. Ну ви собі уявляєте, як лис може почервоніти? Ну от десь так і було з нашим лисом. Вона хотіла поспівати зі мною, а я, від тої радості, що настала весна, горланив на весь ліс, от вона і пішла кудись... Лис став сумним-сумним.

Тоді другий гусак каже: “Та не переживай лисе, скоро ми її знайдемо, а ти тепер зможеш гарно поводитися з лисичкою.” “Але спочатку, – відразу запропонував другий гусак, – “Ми маємо відпустити нашого посланця весни. Йди далі і всі розкажи, як треба весну зустрічати.”

І переодягнена лисичка швиденько побігла до лісу. А коли лис з гусаками наблизилися, до узлісся, вона й собі вийшла. Як усі зраділи зустрічі! Обійнялися лис з лисичкою і пішли додому, тихенько співаючи разом.

А гусі почули, що десь далеко їх гукає бабуса: “Де ви, гусі, мої?” І як могли швиденько до неї подалися.

Щоправда, перед прощанням лисичка та гусі домовилися зустрітися ще раз. І ми про це дізнаємося обов’язково. То ж цій казочці кінець, а хто слухав, молодець!

Автор: Оксана Ничипорук

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oksana-nychyporuk/yak-lisichka-i-dva-gusi-vesnu-zustrichali.html>

Діва Малейн

Водного короля був син. І засватався принц до доньки всемогутнього короля. Діва Малейн (так звали дівчину) була надзвичайно гарна. Вона кохала цього принца, але батько-король бачив її дружиною іншого. Тож коли вона заперечила, що має право сама вибирати собі чоловіка і вже свій вибір зробила, розгніваний батько ув’язнив її до темної вежі, куди не просочувалося навіть денне світло, сказавши:

– Ти залишишся тут на сім років і потім, сподіваюся, не будеш такою впертою!

Давши принцесі та її вірній служниці харчів на сім років, їх замурували у вежі. Сидячи там у цілковитій темряві, вони швидко втратили лік дням і ночам. А принц ходив навколо вежі і кликав свою кохану, але кам’яні стіни не пропускали звуків. Серце юного принца стискала невимовна туга. Йшли роки, і полонянки якось зауважили, що запаси їжі й води закінчуються. Вони сподівалися, що сім років доходять кінця і що їх ось-ось випустять, але про них немов забули. Щоб не вмерти голодною смертю, діва Малейн сказала:

– Нам нічого не залишається, хіба що спробувати самим проломити стіну.

Змінюючи одна одну, діва Малейн і служниця наполегливо колупали стіну столовим ножом. Нарешті, вони один по одному витягли кілька цеглин і побачили в проломині спочатку небо, а потім руїни родового замку діви Малейн, а навколо – спалені дотла села, витоптані поля і зрозуміли: тут пройшла війна.

Коли дівчата вибралися через дірку, яку вони безсонними ночами проробили в стіні, їм нікуди було піти. Так почалися їхні голодні поневіряння. Часом їм доводилося харчуватися навіть кропивою. Через кілька місяців вони прийшли до великого міста і попрямували до палацу. Двох обірванок сторожа напевно прогнала б, але саме нагодився королівський кухар і взяв їх посудомийками на свою кухню.

А це було королівство того принца, який до неї сватався. Король знайшов синові нову наречену, лиху і негарну. Було вже призначено день весілля, але наречена сиділа у відведених їй покоях і не потикала звідти й носа, соромлячись своєї потворності, тож діві Малейн веліли приносити їй з кухні їжу. Коли настав день вінчання, наречена, побоюючись глузувань на свою адресу, сказала діві Малейн:

– Я підвернула ногу і не зможу піти до храму. Тобі випала велика честь! Надягнеш моє весільне вбрання і побудеш замість мене на вінчанні.

Діва Малейн почала відмовлятися, але наречена спочатку безуспішно намагалася її підкупити, а потім і зовсім пригрозила смертю. Довелося діві Малейн вбиратися у весільну сукню, надягати її фамільні коштовності і під захоплений шепіт придворних входити до тронної зали. Жених так і ахнув:

Таж вона як дві краплі води схожа на діву Малейн! Але ж моя Малейн мучиться у вежі, якщо взагалі ще жива.

Принц узяв наречену під руку і повів до храму. Коли вони йшли, на шляху їм трапився кущ кропиви. Дівчина промовила до нього:

Коли б не ти, кропиво, я вмерла б з голоду.

– Що ти сказала? – перепитав король.

– Нічого, – похитала головою вона, – спала мені на згадку діва Малейн.

Принц лише руками розвів. От вони пішли далі, а наречена шепоче:

– Хоч я і наречена, але не та, за кого мене мають.

– Що-що? – дивується принц.

– Нічого, – відповідає вона, – мені все діва Малейн спокою не дає.

– Невже ти знайома з дівою Малейн?

– Особисто не знайома, – почала переконувати його вона, – але багато чула про неї.

Ось вони стали біля самих воріт храму, а наречена знов за своє: «Хоч я і наречена, але не та, за кого мене мають».

– Що ти сказала? – запитав жених.

– Та я, – неохоче почала вона, – не можу ніяк викинути з голови діву Малейн.

Дістав він розкішне кольє, застібнув на її ніжній шиї і повів до вівтаря.

Після вінчання молода, повертаючись назад, не промовила ні слова. А дійшовши до замку, стрімголов кинулася в кімнату нареченої, скинула весільне

вбрання та фамільні коштовності, перевдяглася в свою бідну одіж, але кольє – подарунок нареченого – з шиї не зняла.

Увечері залишився жених наодинці з потворною нареченою, яка передбачливо сховала обличчя за фатою. Питає її принц:

– Про що ти говорила дорогою до церкви з кущем кропиви?

– Чи ти при своєму розумі? – здивувалася вона. – Робити мені нічого – з якоюсь кропивою розмовляти!

– А якщо не розмовляла, виходить, ти несправжня наречена, – мовив принц.

– Я для пам'яті служницю тримаю. Сходжу до неї – вона за мене і згадає! – викрутилась наречена, а сама чимдуж – до діви Малейн.

– Ану признавайся, про що ти говорила дорогою до церкви з кущем кропиви?

– Про справжні дурниці, авжеж. Я сказала: «Коли б не ти, кропиво, я вмерла б з голоду».

Повернулася наречена в спальню до принца і каже:

– Тепер пригадую, про що я говорила з кущем кропиви. – І вона слово в слово повторила слова Малейн.

– А що ти сказала потім?

– Потім? – розгубилася вона. – Потім я мовчала!

– Ти двічі повторила те саме, а якщо мовчала, виходить, ти несправжня наречена.

Кулею вилетіла наречена зі спальні і знов напосілася на діву Малейн:

– Признавайся, що ти там ще дорогою до церкви говорила?

– Та нічого. Тільки тихенько шепотіла: «Хоч я і наречена, але не та, за кого мене мають».

– Ці слова коштуватимуть тобі життя! – гримнула на неї наречена і заквапилася до королівської опочивальні, щоб повторити женихові почуте від Малейн.

– А куди ж поділося кольє, яке я надів на тебе біля воріт храму? – не заспокоювався принц.

– Яке кольє? – не зрозуміла вона. – Не отримувала я від тебе ніякого кольє.

– А якщо не отримувала, виходить, ти несправжня наречена!

Він зірвав з неї фату і, побачивши її потворне обличчя, злякано відсахнувся.

– Хто ти і що ти тут робиш? – закричав він.

– Я твоя справжня наречена, але я боялася людських глузувань і наказала посудомийці надягнути весільне вбрання і піти до церкви замість мене.

– Я мушу побачити цю посудомийку, – наполог принц.

Але замість того щоб привести діву Малейн, лиха наречена веліла слугам негайно схопити і стратити нещасну посудомийку. На відчайдушний крик бідолашної діви Малейн вибіг принц і наказав негайно відпустити полонянку. А коли запалили світло, він помітив на її шиї кольє – свій подарунок.

– Ти моя справжня наречена, – мовив він, – ти стояла зі мною біля вівтаря. Ходи за мною.

Коли вони залишилися наодинці, принц сказав:

– Дорогою до храму ти раз у раз згадувала діву Малейн, мою першу наречену. Якби я був певний, що вона жива, я б присягнувся, що зараз говорю з нею самою.

Дівчина відповіла:

– Так, я діва Малейн. Через кохання до тебе я сім років була ув'язненою у вежі, вмирала з голоду і спраги і нічого не знала, крім горя. Але сьогодні в мене велика радість. Я твоя законна дружина.

Їхні вуста злилися в поцілунку, і вони жили у щасті і злагоді до самої смерті.

Автор: Брати Ґрімм

Джерело: <https://derevo-kazok.org/diva-malejn-brati-grimm.html>

Звідки взялася поліція у Музичному лісі?

Навесні у Музичному лісі розливаються пахощі від цвіту та пісні майже цілодобово – тут же не тільки пташки співають, а й геть усі звірята мають гарні голоси і люблять ними похизуватися.

Але як тільки сніг зійшов, звірі почали помічати, що довкола лісу назбиралося повно сміття. То ведмідь прийшов сердитий, бо подер собі пальця бляшанкою, то зайчик заплутався у пластиковому пакеті поки відмотував його та й ніжку собі натер. А лисичка, яка кожного дня у своєму домі наводить лад та прибирає, то таки нігде спокійно пройти не може – знайшла сміття за пеньком, під кущиком, далі на стежині, а найбільше на узліссі – що й терпцю їй не вистачило все позбирати.

Вирішили звірі раду лісову збирати – скликали всіх, стали півколом і давай по черзі говорити. Обурювалися, лапками розмахували, а тоді й задумалися, як же ліс прибрати?

Лисичка, як найбільш охайна і в чистоту залюблена, запропонувала довкола усе визбирати і знову радісно бігати по рідних стежках. Ведмідь так знехотя погодився, бо був великий та неповороткий, а зайці як дуже лякливі, самі за це діло не взяли б, а з усіма, то і їм підійшло.

Наступного ранку вийшли вони з своїх домівок і стали очищати ліс. До вечора прибрали увесь – наносили величезну гору сміття. Тепер звірі знову задумалися: що з ним робити? Такою та купа мотлоху була страшною та чужою серед зелених дерев і навіть на голій землі, що хотілося якнайшвидше відвернутися від неї. Але ж як таке страховисько залишити посеред лісу?

І тоді лисичка вирішила йти за порадою до діда Івана, що жив у гарній хатині високо в горах. Бо знали

наші звірі, що дід усім допомагав і підказував, як чинити у важкій ситуації. Зібралася вона і побігла. Через два дні дісталася до обійстя дідового, але пес відразу почав гавкотити і лисці довелося чекати.

Невдовзі дід Іван неспішно вийшов на дорогу і лисичка підбігла до нього.

– О, привіт, лисичко, давно я тебе не бачив у наших краях – почав розмову дід Іван.

– Рятуйте, діду Іване, у нас лихо, бо сміття багато у лісі, а що з ним робити ми ніяк не придумаємо...

– Хм... Ясно, ну що ж ви розвели його у своєму домі? – запитав дід.

– Та де ж то ми? Та це якісь зайди накидали всього різного кругом лісу і так по стежках – ніде кроку ступити! – обурилася лиска, – Ми все почистили, позбирали, то тепер чисто, але ж ціла гора сміття посеред лісу стоїть...

– Угу, я хіба візьму воза та свого коника і вивезу те сміття у спеціальне звалище, але ви ж глядіть, щоб знову вам не засмітили лісу! – попередив завбачливо дід Іван.

– Ох, таки правда, – забідкалася лисичка, – треба дивитися за порядком.

– Ну чекай мене, лисичко, за годинку поїдемо, ще маю звірят своїх нагодувати, – усміхнувся дід і пішов у двір.

В скорому часі він виїхав у своєму гарному возі, пригостив лисичку сніданком і поїхали вони до Музичного лісу. Звірі допомогли зібрати сміття на віз один раз і дід повіз, потім другий раз так само, і лишень за третім разом галявину очистили повністю.

Знову наказав дід берегти ліс від нечемних відвідувачів і поїхав. А звірята почистилися, помилися, бо були таки добряче вимазані після такої роботи і почали жити своїм звичним життям...

Не минуло і кількох днів, як почали надходити звістки з різних куточків лісу про появу сміття. Знову зібралися звірі на лісову раду. Цього разу прийшли і їжаки, які до цього часу відсипалися, і стара черепаха, що річкою на літо припливла до лісу. Словом, всі перейнялися чистотою свого зеленого дому.

Говорили-говорили, а все ніяк не знаходили виходу. Аж тут почувся голос з дупла старого дуба.

– Ох, скільки тут гамору, няк не висплюся, охо-охо-охо, – роздався голос сови.

– О, а ти тут ночуєш, дороженька сово? – вигукнула лисичка. – Саме твоєї мудрої поради нам і бракувало.

– Ох, то чого ж ви зараз зібралися? Приходьте, як стемніє, – позіхнула сова.

– А може, зараз поговоримо? – збентежено спитав зайчик. Він боявся вийти з своєї нірки в темну пору доби.

– Ух, теж мені, будять посеред сну, ще й на розмову напрошуються, – гукнула сова, але повела далі, – Ну що ж там у вас, кажіть вже...

– Ти ж чула, що ми ліс почистили, а тепер знову сміття валяється. Немає ради з тими гостями нечемними, що після себе залишають таке, – знову взяла слово лисичка.

– Ага, ясно, – поволі вимовила сова. – Ну що ж, треба їх відвчити від того, щоб у нас смітили...

– Як же це зробити? – запитали майже одночасно звірі.

– Поліцію треба нам, щоб порушників відразу знаходили і показували їм, як то погано загаджувати довкілля, – суворо мовила сова. – Ось цим і займіться, а то кричите мені під вухом.

– Дякую! Молодчинка! А добре, придумала, – звірі вигукували різними голосами.

– Та тихо вже! Дайте поспати, – сказала сова.

Лисичка організувала перехід звірів на іншу галявину. Тепер всі пропонували ідеї. Вирішили, що кожного дня звірі будуть виряджати зелених поліціантів у ліс, щоб вони слідкували за порушниками чистоти.

– Але ще потрібно їм пояснити, щоб не залишали тут сміття, – наказувала лисичка.

Вона з листя нев'янучого дерева сплела віночки для поліціантів. Це було дуже гарно, а ще – корисно, бо таке листя освіжало при втомі. То ж усі були задоволені.

Першими поліціантами випало бути вовкові, їжакам та черепаці. Кожен прогулювався на визначеній частині лісу і спостерігав за усім. Ввечері вони прийшли на нараду і почали розповідати.

– Я, – каже вовк, – сьогодні трьох добряче налякав, казали, що більше до лісу не прийдуть.

– Та як же, вовче, – злякалася лисичка, – це також не годиться, не можна відлякувати людей, треба тільки, щоб вони навчилися не смітити.

– Ну а як з ними? – забідкався вовк. – Я один раз їм непомітно їхне сміття в сумки закинув, вони знову викинули, я повторно, а вони посміялися, подивувалися і знов за своє. Ну я тоді вийшов і так загарчав, що вони давай тікати. Я тоді одного вхопив за штани і тримаю. То він горлав спочатку, а потім плакати став. Але поки не позбирав усього сміття і не забрав з собою, я його не відпустив...

– Молодець, – похвалив ведмідь.

– А ми зустріли дітей, які в лісі гуляли, – заторохтіли їжачки. – Вони також накидали різних папірців, але ми їх позбирали на колючки і коли принесли і показали їм, то дітки забрали і більше не розкидали.

– Ох, – застогнала черепаха, – а я так і не змогла вберегти чистоту. Скільки було різних людей, і одні так гарно все прибрали на галявині, а інші – гілки поламали, вогонь палили, навіть не загасили і ще й розкидали якісь коробки... Не стало мені сили їх провчити, бо я повільно рухаюся, але я їх добре запам'ятала.

– Щось треба з цим робити, – сказала лисичка, – самій черепаці не можна ходити на поліціантську службу.

– А наше сімейство може допомогти, – зацвірінкав тато-горобець. – Ми будемо зверху налітати на порушників.

– Гарна ідея, – підтримала лисичка.

Наступного дня на патруль вийшли ведмеді та зайці. І то таки був успішний день для лісу, бо звірі-поліціанти уберегли свій дім у чистоті.

Тепер звірі збиралися кожного вечора, зустрічали з служби поліціантів у віночках, слухали розповіді, як минув у кого день і визначали, хто стерегтиме ліс завтра. Непомітно якось звірі ще більше здружилися і разом сміялися з веселих пригод, а якщо комусь було важко, знаходили помічників.

Лісове життя тепер потекло у такому руслі. А лісова поліція навіть придумала свою пісеньку:

*Рідний ліс! Гарний ліс!
Ходимо раденькі!
За порядком наглядаєм,
Тут усе чистенько!*

Все рідше траплялися такі okazji, що хтось засмічував ліс. Але звірі добре знали, що свою роботу припиняти не можна, бо дуже швидко люди забували і знову порушували закони чистоти.

За кілька місяців у Музичному лісі поліціантам стало працювати легше і вони більше вправлялися у співах, коли йшли на свою службу. Тому, якщо ви побачите у віночку із зеленого листя якогось звірка, котрий прогулюється і наспівує пісень, вітаємо – ви у Музичному лісі! 😊

Автор: Оксана Ничипорук

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oksan-nychyporuk/zvidki-vzylasya-politsiya-u-muzichnomu-lisi.html>

Летюча скриня

Жив собі дуже багатий купець. Та він раптово помер, і всі гроші дісталися його синові. Той зажив дуже весело, і невдовзі лишилося в нього тільки чотири скілінги, старий халат і пара пантофлів. Друзі й знати його більше не хотіли, але один із них, людина добра, прислав йому стару скриню! Чудово, та складати в скриню не було чого, от він і всівся у скриню сам! А скриня була не проста. Варто було натиснути на замок – і скриня здіймалась у повітря.

Купецький син так і вчинив. Скриня вилетіла з ним у димар і понеслась аж під хмарами! Він прилетів до Туреччини, зарив скриню в лісі у купу сухого листя, а сам вирушив до міста.

На вулиці стрілася йому жінка з дитиною, і він спитав її:

– Послухай, жінко! Що це за великий палац тут, біля самого міста, ще вікна так високо від землі?

– Тут живе принцеса! – відповіла та. – їй напророчено, що вона буде нещасною з вини свого нареченого, от до неї й не сміє з'являтися ніхто інакше, як у присутності самих короля з королевою.

– Дякую! – сказав купецький син.

Він пішов до лісу, всівся у свою скриню, прилетів просто на дах палацу й заліз до принцеси у вікно. Принцеса спала на дивані й була така гарна, що він не втримався та поцілував її. Вона прокинулася і дуже злякалася, але купецький син сказав, що він турецький бог, який прилетів до неї повітрям. Вони всілися поряд, і він почав

розповідати їй казки. А потім він посватався, і принцеса погодилася вийти за нього.

– Але ви маєте прилетіти сюди в суботу! – сказала вона. – До мене прийдуть король із королевою. Вони будуть дуже потішені тим, що я виходжу заміж за турецького бога, але ви постарайтеся розповісти їм якомога кращу казку. Мати полюбляє слухати щось повчальне й серйозне, а батько – веселе.

Принцеса подарувала хлопцеві шаблю, викладену червінцями, а саме їх йому й не вистачало. Він купив собі новий халат, а потім сів у лісі складати казку. У суботу король і королева прийшли до принцеси, і купецького сина прийняли дуже добре.

– Розкажіть що-небудь серйозне, повчальне, – сказала королева.

– Але щоб і посміятися можна було! – додав король.

– Добре! – відповів купецький син і став розповідати. – Жила собі коробка сірників, що дуже пишалися своїм високим походженням: голова їхньої сім'ї, сосна, була найбільшим і найстарішим деревом у лісі. Тепер сірники лежали на полиці між кресалом і старим залізним казанком та розповідали про своє дитинство. «Так, добре нам жилося, – казали вони. – Та от прийшли якось дроворуби, і загинула вся наша родина! Стовбур отримав місце грот-щогли на чудовому кораблі, гілки розбрелися хто куди, а нам от випало служити світочами для простолюду. От заради чого опинилися на кухні такі поважні панове, як ми!»

«Від самої появи на світ мене постійно чистять, шкребуть і ставлять на вогонь, – сказав казанок. – Я посідаю в домі перше місце. Усі ми тут сидимо в хаті, тільки відро часом буває на підвір'ї, а новини ми дізнаємося від кошика для харчів – він часто ходить на ринок, та в нього надто вже гострий язик».

«Чого ти розпатякався?!» – сказало раптом кресало.

«Поговорімо про те, хто з нас важливіший!» – сказали сірники.

«Ні, я не люблю говорити про себе, – сказала глиняна миска. – Нумо просто розмовляти! Я розкажу дещо, що буде зрозуміле геть усім. На березі рідного моря, під тінню буків...»

«Чудово!» – сказали тарілки.

«...Там в одній сім'ї провела я свою молодість. Усі меблі були поліровані, підлога чисто вимита, а фіранки на вікнах мінялися кожні два тижні».

«Як ви цікаво розповідаєте! – сказала мітла. – У вашій розповіді так і чути жінку, відчувається якась особлива охайність!»

«Так, так!» – погодилося відро.

Глиняна миска продовжувала свою розповідь, і закінчення було не гіршим від початку. Тарілки заgrimотіли від захвату, а мітла вийняла з ящика зелень петрушки й увінчала нею миску.

«Отепер ми потанцюємо!» – сказали щипці для вугілля й пішли в танок. Стара оббивка на стільці, що стояв у кутку, від такого видовища луснула!

«А нас увінчають?» – спитали щипці, і їх теж увінчали.

«Усе це чернь!» – думали сірники.

Тепер самовар мав заспівати. Але він пишався й хотів співати, лише стоячи на столі в господарів.

«Що ж, якщо самовар не хоче співати, не треба! – сказало старе гусяче перо. – За вікном висить у клітці соловей – нехай він заспіває!»

«Це непристойно – слухати якогось залітного птаха! – сказав великий мідний чайник. – Нехай розсудить нас кошик для харчів!»

«Хіба ж так слід проводити вечори? – відповів кошик. – Невже не можна поставити дім на належний рівень? Кожен би тоді знав своє місце, і я б керував усіма! Тоді справа пішла б зовсім інакше».

«Нумо галасувати!» – закричали всі.

Раптом двері відчинились, увійшла служниця, і всі притихли. Але не було жодного горщика, який не мріяв би потай про свою вельможність і про те, що він міг би зробити. «Якби вже взявся до справи я, пішла б гульня!» – думав кожен. Служниця взяла сірники й запалила ними свічку. Як вони запирхали, загоряючись! «Тепер усі бачать, що ми тут найвельможніші! – думали вони. – Скільки від нас блиску та світла!» Аж тут вони згоріли.

– Чудова казка! – сказала королева. – Я наче сама була на кухні разом із сірниками! Так, ти гідний нашої дочки.

– Авжеж! – сказав король. – Весілля відбудеться в понеділок!

Увечері в місті влаштували ілюмінацію. Вуличні хлопчиська кричали «ура!» і свистіли. «Треба й мені вигадати що-небудь!» – подумав купецький син. Він накупив ракет, хлопавок, склав усе це у свою скриню і здійнявся в повітря. Ніколи ще турки не бачили такого феєрверка.

Повернувшись до лісу, купецький син подумав: «Треба піти до міста послухати, що там кажуть про мене!» Скільки чуток ходило містом! Кожен розповідав про побачене по-своєму, але всі стверджували, що це було дивовижне видовище.

– Я бачив Бога! – казав один. – Очі в нього були, як зірки, а борода – як морська піна!

– Бог летів у вогненному плащі! – розказував інший. – А зі складок визирали янголята...

Наступного дня мало відбутися весілля. Купецький син повернувся до лісу, щоб сісти в скриню, але не знайшов її. Скриня згоріла! У неї потрапила іскра від феєрверка, скриня тліла, тоді спалахнула, і від неї лишився тільки попіл.

Автор: Ганс Христиан Андерсен

Джерело: <https://derevo-kazok.org/letjucha-skrinja-g-h-andersen.html>